

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 84

Politie-inspecteur Baxter met vacantie

10 cents.
België 25 Centimes

De politie-mannen sleurden den inspecteur de trap af.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De wensch van Zijne Majesteit.

Hoofd-inspecteur Phileas Baxter van Scotland Yard kwam na de lunch tegen twee uur in een woedende bui op zijn bureau in het hoofdbureau van politie te Londen.

„Wel, wel,” dacht de „vlooi”, anders gezegd John Marholm, inspecteur van de detectiveafdeeling, doch sedert eenige jaren aangewezen als particulier secretaris op het bureau van den hoofdinspecteur, „wel, wel, wat zou er toch eigenlijk wel gebeurd zijn? Hij ging weg in een goede luim, omdat hij morgen verlof krijgt en hij komt terug als een aangeschoten wild varken.”

„Ik zeg je Marholm, — ik geef je de verzekering — dat het vreeselijk is, als men beroemd is geworden,” aldus barstte Baxter plotseling los, terwijl hij met woedende gebaren zijn overjas uittrok en deze wilde ophangen. Zijn drift was echter de oorzaak, dat de jas op den grond viel en Baxter, die verwacht had dat de „vlooi” haar weer oprapen zou, werd nog onaangenamer gestemd, toen deze het niet deed.

Raffles 84.

Hij keek van de jas naar Marholm en van dezen naar de jas, maar toen hij zag, dat ook dit op zijn secretaris geen indruk maakte, voegde hij hem toe:

„Denk je misschien, Marholm, dat ik reeds met verlof ben.”

„Nee, dat denk ik niet, want anders zou het hier wel rustiger zijn,” klonk het brutale antwoord van de vlooi.

„Welnu, dan zal het van morgen af aan wel rustiger voor je worden,” meende Baxter. „Ik dacht echter tot nu toe, dat het den ondergeschikte betaamt, zijn chef behulpzaam te zijn.”

„Dat spreekt van zelf, mijnheer de inspecteur!” zei Marholm, zoetsappig. „Maar ik zou niet weten, dat ik daarin tekort geschoten ben.”

Baxter keek weer naar de op den grond liggende overjas.

Daarna wees hij met zijn rechter wijsvinger naar den grond en vroeg:

„Zie je, wat daar ligt?”

„Een overjas, mijnheer de inspecteur,” antwoordde Marholm.

„Niet een overjas, maar *mijn* overjas.”

„Dat komt uit, mijnheer de inspecteur.”

„Wel, zeg dan eens of je niets aan die overjas bemerkt?” vroeg Baxter.

„Dat zal ik eens onderzoeken, mijnheer de inspecteur!” zei de „vlooi”, ging naar de overjas, raapte haar op en bekeek haar van alle kanten. Daarna schudde hij het hoofd en zei:

„Ik zie aan de overjas verder niets, dan dat de voering groote behoefte heeft aan nieuwe bovenstof.”

„Wat zeg je daar?” viel Baxter uit, „bedoel je dat er nieuwe bovenstof over de voering moet?”

Mijnheer, als alle menschen zulk een goede zijden voering en een even goede stof daarover hadden, dan konden zij tevreden zijn!”

„Dat is mogelijk,” antwoordde de „vlooi”, „over den smaak valt niet te twisten en sommige menschen hebben een zeer tevreden aard.”

Na deze woorden legde hij de overjas weer op den grond en ging zitten.

Zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken nam hij zijn pennehouder en wilde beginnen te schrijven, toen Baxter op hem toesprong, hem bij de schouders pakte en uitriep:

„Dat is het brutaalste verzet, dat ik ooit ondervonden heb!”

De „vlooi” zette een onnoozel gezicht en antwoordde:

„Dan moet u mij maar eens verklaren, wat ik misdaan heb.”

„Je hebt mijn overjas op den grond gelegd, — mijnheer — weet je dan niet, waar een overjas geborgen moet worden?”

„Zeker wel, mijnheer de inspecteur,” knikte Marholm.

„Aan den kapstok!” schreeuwde Baxter.

„Precies, mijnheer de inspecteur!” bevestigde Marholm.

„Welru, waarom leg je de jas dan op den grond?”

Het gezicht van de „vlooi” werd hoe langer hoe onnoozeler.

„Wel, mijnheer de inspecteur,” zei hij naïef, „u hebt haar daar zelf neergelegd. Ik dacht, dat u dat zoo gewild had.”

De inspecteur wrong zijn handen, schudde het hoofd en zei:

„Met jouw domheid is geen land te bezielen. Je bent waarlijk de grootste eend, dien ik ooit heb gezien. Sta onmiddellijk op en hang de overjas aan den kapstok!”

De „vlooi” stond op, ging naar de overjas en hing haar op.

„Nu, Marholm, zul je toch wel weten, wat er aan de overjas ontbrak.”

„Jawel, mijnheer de inspecteur; ik zie nu, dat aan de overjas een ambtenaar ontbreekt.”

„Laat je domme opmerkingen maar achterwege,” mopperde Baxter, „ik heb zaken van meer belang met je te bespreken. Luister eens naar wat mij overkomen is. Ik denk een aanklacht wegens belediging in te dienen door tusschenkomst van onzen gezant te Kopenhagen, — ja, dat zal ik doen, want ik gevoel mij erg beledigd.”

„Zoo, wat is er dan gebeurd?” vroeg Marholm.

„Het is een ongeluk, als men wereldberoemd is, Marholm,” herhaalde de hoofdinspecteur.

„Zie eens hier,” en bij deze woorden haalde Baxter een boek uit zijn zak en wierp dat op de tafel voor Marholm neer.

„Wat is dat voor een boek?” vroeg de „vlooi”.

„Een boek, dat mij persoonlijk betreft.

In dit boek veroorlooft zich een schrijver, Lichtenstein genaamd, die te Kopenhagen woont, mijn naam te gebruiken en mij voor een speler te verklaren, en bovendien deelt hij zijn lezers mede, dat ik dood ben. Het is het toppunt van brutaliteit en onbetrouwbaarheid, om mij, die toch springlevend is, dood te verklaren. Dat is een misdaad. Wat zullen al mijn vrienden in Denemarken wel denken, als zij dien onzin lezen!

„Ik leef immers nog, ik denk er zelfs niet aan om te sterven, — integendeel — morgen krijg ik verlof en hoop met vernieuwde krachten terug te komen. Dan zul je eens zien, of mijn voornaamste wensch niet nog vervuld wordt om dien internationalen inbreker, den voormaligen lord Lister, of zooals hij zich zelf noemt, John Raffles, eindelijk te arresteren.”

„Misschien komt er bij u, in uw verloftijd, een plan op, hoe u dat kunt uitvoeren,” meende Marholm, goedge.

Op dit oogenblik kwam een agent binnen en diende Sir George Melville, baronet en geheim secretaris van Zijne Majesteit den koning aan.

„Verzoek dien heer een oogenblik te wachten,” zei Baxter, en keek in het vertrek rond, of er misschien een whisky flesch of andere dinger, die zijn reputatie niet verhoogden konden, aanwezig waren.

„Zet het venster open, Marholm, de lucht van je pijp is niet om uit te houden,” beval Baxter.

Marholm spoedde zich naar het venster en operde het.

Eerst toen zei de hoofd-inspecteur tot den agent:

„Laat Sir George binnen komen!”

Daarop ging hij voor zijn schrijfbureau zitten, doopte zijn pen in den inktkoker, opende in haast een bundel papieren en begon, naar het scheen, ijverig te werken. Maar in werkelijkheid werkte hij niet, doch keek over de papieren heen.

De deur werd nu opnieuw geopend en Sir George Melville, een bejaarde, zeer elegante heer van ongeveer zestig jaar, die het voorkomen van een voornaam Engelschman had, trad binnen; hij groette zeer bedaard, terwijl Baxter een diepe buiging maakte.

Op verzoek van den hoofd-inspecteur van politie, nam de geheim-secretaris des Konings naast het schrijfbureau plaats, en nadat hij zijn gezicht met een geparfumeerden zakdoek had afgeveegd, (want er heerschte een groote hitte) zei hij:

„Ik kom van Windsor Castle en dat wel ten gevolge van een opdracht van Zijne Majesteit; ik moet u om de volgende informaties verzoeken.”

De baronet nam zijn notitieboekje uit den zak, opende het en sprak verder:

„Zijne Majesteit de Koning, interesseert zich bijzonder voor de daden — ik zal niet zeggen misdaden, omdat Zijne Majesteit zelf het woord daden gebruikte, — dus voor de daden van een zekeren John Raffles.”

„Goeie, genadige hemel,” dacht Baxter, „dat mankeert er nog maar aan, ik zal nu natuurlijk informaties moeten geven omtrent John Raffles.”

De „vloot” kauwde intusschen van plezier op zijn pennenhouders en beet, teneinde niet te lachen om de gelaatsuitdrukking van Baxter, daarvan een stuk af.

„Welke informatie moet dat zijn, Sir George?” vroeg Baxter.

„Hm” kuchte de baronet, „het is merkwaardig — aan het hof is een jonge kolonel, een bloedverwant van Zijne Hoogheid den hertog van Fife, die bij Zijne Majesteit de betrekking vervult om hem gezellig bezig te houden.

Deze kolonel heeft Zijne Majesteit sedert lang onderhouden over de — hm — daden van zekeren John Raffles, die vroeger lord moet geweest zijn.”

„Dat komt uit, Sir George,” bevestigde Baxter; „John Raffles was vroeger inderdaad lord Edward Lister.”

De baronet schudde het hoofd en zei:

„Dat is merkwaardig — hoe is het mogelijk, dat zulk een man op den weg van zulke „daden” geraakt is? Dat is ongehoord, — nauwelijks te gelooven! —”

„Ja, dat kan men nauwelijks gelooven!” antwoordde Baxter, „maar het is helaas, zooals ik gezegd heb.”

„Maar om mijn bezoek niet al te lang te rekken,” aldus ging Sir George Melville voort, „deel ik u mede, dat Zijne Majesteit van u wenscht te vernemen, hoe het komt, dat u dezen John Raffles nog altijd niet gearresteerd hebt en buitendien, of hij thans te Londen woont.”

„Dat kan ik u niet dadelijk zeggen, Sir George,” antwoordde Baxter.

„Dat spijt mij,” hernam de baronet, „ik dacht dat u hier over alle gegevens beschikte en dat u mij die direct kon verschaffen.

„Zijne Majesteit stelt er groot belang in, deze vragen beantwoordt te krijgen en ik ontving de opdracht om u te bezoeken en het antwoord mede te brengen.”

Het zweet parelde Baxter op het voorhoofd.

Dat was een moeilijke geschiedenis. Hij moest zich er uitredden. De „vloot” kon alleen informaties geven. Maar het was immers niet mogelijk, dat hij, de chef van de „vloot”, zich in tegenwoordigheid van den geheim-secretaris, door de „vloot”, liet voorlichten. Dat zou hem te veel in de schaduw stellen. Hij moest dus tijd winnen en zei daarom:

„U zult mij wel toestaan, Sir George, dat ik u morgenochtend, aan uw adres te Windsor Castle, de verlangde informaties toezend.

„Zooals u terecht veronderstelt, beschikken wij hier natuurlijk over alle noodige gegevens, maar daar op het oogenblik het kaartenregister opnieuw wordt ingedeeld, zou het zoeken te lang duren om u er op te laten wachten, dus” . . .

„Goed,” viel de baronet den hoofd-inspecteur in de rede, „ik zal wachten tot morgenochtend, omdat ik eerst morgen om tien uur aan Zijne Majesteit het antwoord moet brengen. Ik verwacht dus beslist, dat ik morgen vroeg bericht van u ontvang, anders zouden er zoowel voor u als voor mij onaangenaamheden uit kunnen ontstaan.”

„Houdt u er van overtuigd, Sir George,” zei Baxter opgelucht, „dat u morgen vroeg in het bezit van mijn berichten zult zijn.”

De baron nam daar genoegen mee, groette beide ambtenaren en ging heen.

Nauwelijks was hij vertrokken en had Baxter zich er van overtuigd, dat hij niet meer door hem gehoord kon worden, of hij wierp de akten, die op het schrijfbureau lagen, wederd op den grond en riep:

„Dat is om krankzinnig te worden! Had die idioot niet morgen kunnen komen, als ik met verlof ben?”

„Zeker had hij dat kunnen doen, mijnheer de inspecteur,” zei de „vloot”, „maar u weet

immers wel, dat de mensch wikt en de hemel beschikt."

"Hij had dan de zaak met *jou* kunnen afdoen", zei Baxter, "dat zou beter geweest zijn."

"Dat geloof ik ook, mijnheer de inspecteur," merkte Marholm kalm op, "u vindt het altijd aangenaam, wanneer anderen de kastanjes uit het vuur moeten halen."

"Hoor eens Marholm," zei Baxter nu op liefelijken toon, "dat moet je nou niet zeggen. Ik geloof, dat ik altijd mijn best doe, om mijn werk zoo goed mogelijk te doen. Maar ik reken daarbij graag op jouw zeer gewaardeerde hulp. Je weet, dat ik je werk en werkkraft op hoogen prijs stel en je moest het aangenaam vinden, dat ik je het beantwoorden van een koninklijke vraag wil en durf toe te vertrouwen. Daarbij komt, dat ik zoo iets altijd weet te waardeeren en te erkennen. Zoo ook nu. Ik had jou nog een klein geroegegen willen verschaffen, door je hedenavond, als wij het bureau verlaten, een kistje sigaren cadeau te geven om gedurende mijn vacantie op te rooken."

"Nu wordt hij gevaarlijk!" dacht de „vloo“, doch zei:

"Dat is mij zeer aangenaam, mijnheer de inspecteur, ik zal ze met genoeggen oprooken!"

"Je zult bemerken," zei Baxter, "dat, als ik eens niet meer je chef zal zijn en gepensionneerd word, dat ik een goede chef voor je geweest ben."

"Klets maar door," dacht de „vloo“, „ik ken je wel. —"

"Zie eens Marholm," ging Baxter voort, "wij hebben tot dusverre genoegelijk te zamen gewerkt, al is het ook waar, dat ik wel eens kwaad werd, als jij een bok hadt geschoten, want —"

Een mooie geschiedenis, dacht de secretaris, *hij* schiet de bokken en *ik* moet de gevolgen daarvan verdueren.

Hoofd-inspecteur Baxter bekeek de gepolijste nagels van zijn vingers, waaraan hij zeer veel zorg besteedde en ging voort:

"Het kon ook niet anders dan dat wij beiden niet als de chef met zijn ondergeschikte, maar als twee vrienden, de moeilijke betrekking aan het hoofd-bureau van politie te Londen konden waarnemen.

Zeg eens, Marholm, je zult mij zeker wel met deze zaak, zooals je reeds zoo dikwijls gedaan hebt, ter hulp willen komen en aan Zijn Majesteit de informaties verstrekken omtrent dien vervloekten Raffles."

De „vloo“ krabde zich achter de ooren en zei:

"U weet toch zeker wel, mijnheer de in-

specteur, dat ik reeds tweemaal aan Zijne Majesteit inlichtingen omtrent hem verschaft heb. Nu echter moet ik bekennen, dat ik niet meer weet, wat ik nog bedenken zal.

De hoofdzaak is, dat wij Raffles nog steeds niet hebben en ook niet weten of hij op het oogenblik te Londen woont. Hij kan zich evengoed te Parijs als te New-York bevinden."

Baxter schudde het hoofd.

"Alles wat je zegt, klopt, Marholm, maar daarmee zijn wij niet geholpen.

"Maar zou je toch nog niet eens iets kunnen bedenken, waarmede wij de nieuwsgierigheid van Zijne Majesteit tevreden kunnen stellen. Bedenk toch, dat als wij er niets op vinden, het den schijn heeft, dat wij niet ijverig genoeg zijn. En dat treft zowel jou als mij!"

"Dat klopt niet goed," dacht de „vloo“, „want ik ben immers de hoofd-inspecteur van politie niet. —"

"Goed," zei hij, „maar om dit doel te kunnen bereiken, verzoek ik u om mij een voorschot van tien pond sterling te geven uit de politiekas."

"Ik zal je eens wat zeggen Marholm," gaf Baxter ten antwoord; „ik zal je het voorschot toestaan, ja zelfs nog meer, — ik zal je niet alleen tien pond sterling verschaffen, die je weer langzamerhand aan de kas kunt terug betalen, maar ik sta je twintig pond toe, die je ontvangen kunt, zoodra je de informaties voor Zijne Majesteit gereed hebt."

De „vloo“ nam zijn pijp, stopte die en stak er de brand in. Weldra begon hij dikke rookwolken uit te blazen.

"Gelukkig", dacht Baxter, „hij begint te rooken en dat is altijd het eerste teeken, dat hij op het een of ander idee peinst. Als hij maar niet gewend was, die slechte soort te rooken. Het is om 't asthma te krijgen!"

"Zie eens, Marholm," zei hij, terwijl hij een formulier voor een chèque te voorschijn haalde, „ik zal een chèque op de politiekas gereed maken; zorg jij er nu voor, dat je op een goed idee komt, ten einde het hoofdbureau van politie uit de moeilijkheden te kunnen verlossen."

De „vloo“ keek Baxter aan en zag, dat hij de chèque invulde.

Het was echter niet gemakkelijk om er het een of ander op te vinden.

Hij peinsde, liep het vertrek op en neer, bleef bij zijn chef staan en keek vooral naar de chèque.

Daar scheen hij zijn inspiratie vandaan te willen halen. Hoe langer hij naar het bedrag, dat met koeien van letters en cijfers door de plompe hand van Baxter was ingevuld, keek

en zich voorstelde wat hij met al dat geld kon doen, hoe meer hij zich inspande.

Eindelijk scheen het hem werkelijk gelukt te zijn, want een glimlach vloog plotseling over zijn gelaat en zijn oogen begonnen te schitteren.

Baxter zag dat, nam de chèque in zijn hand en zei:

„Je ziet wel, dat de chèque al gereed is. Hoeveel ben je nu gevorderd?”

„Ik heb er iets op gevonden, mijnheer de hoofd-inspecteur!” zei Marholm. „Een prachtig idee, wij zijn gered!”

Men hoorde een zucht ontsnappen aan de borst van den hoofd-inspecteur, die zei:

„Dat zou een zegen zijn, Marholm; wat heb je er op gevonden?”

De „vloot” kneep een oog dicht, ging naast het schrijfbureau van den hoofd-inspecteur zitten, sloeg het eene been over het andere, stiet nog een dikke tabakswolk uit en zei na eenige oogenblikken:

„Wij zullen Zijne Majesteit het volgende mededeelen:

„De zoogenaamde John Raffles bestaat niet.”

De hoofd-inspecteur van politie viel hem in de rede.

„Wat? De kerel zou niet bestaan? Hoor eens, Marholm, een kleine leugen kunnen wij ons veroorloven, maar *dat* wordt door niemand geloofd.”

„Laat mij toch uitspreken,” riep Marholm, „u weet nog niet eens, wat ik zeggen wil — ik bedoel, dat wij melden moeten, dat de zoogenaamde John Raffles niet de eenige van dien naam is.”

„Wat? Wat beteekent dat? Is hij dan een spook?” vroeg Baxter.

„Onzin, mijnheer de inspecteur, ik bedoel, dat een aantal oplichters zich onder dezen naam verbergt.

„Wij geven toe, dat eens een zekere John Raffles, de zoogenaamde lord Lister, wegens eenige daden — gelijk Sir George Melville zich uitdrukte — gearresteerd zou worden en dat ten gevolge van de courantberichten, sedert dien tijd, verscheidene oplichters dezen naam hebben aangenomen. Dat is de reden, waarom wij Raffles niet kunnen arresteren; er zijn te veel, die dezen naam hebben aangenomen.”

Baxter dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Dat zal wel gaan, Marholm.

„Dan zal het ook Zijne Majesteit duidelijk worden, hoe deze John Raffles zooveel *daden* kan uitrichten. Buitendien kan men het ons dan niet kwalijk nemen, dat wij den echten Raffles niet te pakken konden krijgen en

zodoende, kan men ons niets ten kwade duiden. Maak het bericht maar dadelijk gereed.

„Ziedaar de chèque.”

De „vloot” nam de chèque aan, die hij zeer goed gebruiken kon, omdat zijn vrouw ziek was geweest, hij ging daarna aan zijn schrijfbureau zitten en begon het bericht gereed te maken.

Terwijl hij nog aan het schrijven was, belde de telefoon en een der verslaggevers van de „Times” vroeg, wat het bezoek van den particulieren secretaris des konings te beteekenen had.

Sir George Melville was zeer bekend, hetgeen van zoo'n hooggeplaatst en algemeen geacht persoon niet te verwonderen was. Dat dus een der verslaggevers hem gezien had was waarlijk zoo'n groot toeval niet en zijn vraag aan het hoofdbureau van politie was daarom zeer begrijpelijk.

Baxter echter, wiens scherpzinnigheid niet al te groot was, wilde den journalist met een kluitje in het riet sturen en Marholm die dat zag begreep, dat dit voorkomen moest worden. Hij schatte den invloed van de koningin der aarde, zooals de pers niet ten onrechte wordt genoemd, meer naar waarde en begreep, dat met een doeltreffend bericht veel kon worden bereikt.

Hij deelde dit den hoofd-inspecteur dan ook fluisterend mee en deze zei:

„Wat moeten we dan doen Marholm? Als we zeggen waarvoor de baronet hier is geweest, dan wil hij dat óók in de krant zetten en wat moeten wij dan antwoorden?”

„Wel,” zei Marholm, lachend, „dat is toch heel eenvoudig. Wij dicteeren aan den verslaggever dit bericht, dan stemt hetgeen wij den koning zeggen overeen met wat de dagbladen berichten en geeft er meer schijn van waarheid aan.”

Baxter zag in, dat deze raad nog zoo kwaad niet was, knikte met het hoofd en zei:

„Ga jij dan maar aan de telefoon en zeg wat er in je bericht voorkomt.”

Eenige oogenblikken daarna wist de hoofdredacteur van de „Times”, dat de secretaris des konings om informatie omtrent John Raffles bij Baxter was geweest en dat het hoofdbureau van politie eindelijk tot de overtuiging was gekomen, dat er niet één persoon was, die zich John Raffles noemde, maar dat er een aantal waren, die dezen naam gebruikten.

Verheugd over deze gelukkige oplossing verlieten Baxter en de „vloot” des avonds het bureau en kocht eerstgenoemde in een sigarenwinkel het beloofde kistje sigaren. Het had

echter slechts een inhoud van vijf en twintig stuks.

„Hoor eens, mijnheer de inspecteur,” zei Marholm, „denkt u inderdaad, dat ik aan dit kistje van vijf en twintig stuks gedurende uw vacantie genoeg heb?”

„Kom,” antwoordde Baxter, „ik heb veertien dagen verlof, je kunt dus per dag twee sigaren rooken en op dien eenen Zondag zelfs drie.”

„U moet gelijk hebben, mijnheer de inspecteur,” zei Marholm, „maar ik ben gewoon, dagelijks tien sigaren te rooken.”

„Dan moet je de andere maar koopen!”

Met deze woorden verliet Baxter zijn secretaris en verdween onder de menigte op straat.

Marholm nam het kistje sigaren en ging eveneens naar huis.

„Wat een gierigaard,” dacht hij, „maar ik zal hem wel krijgen. Bij een volgende gelegenheid komt hij er met zoo'n pietluttig kistje sigaren niet af. Dan zal ik hem eerst vragen, hoeveel stuks hij bedoelt. Onder de honderd doe ik het niet meer!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De schriftkundige.

John Raffles, in wiens persoon Zijne Majesteit de Koning van Engeland zooveel belang stelde, omdat iedereen over hem sprak, zat den volgenden ochtend, toen Baxter's verlof begonnen was, aan de ontbijttafel, las de courant en keek nu en dan naar zijn jongen vriend en assistent Charly Brand, die tegenover hem zat en eveneens de courant las.

„De koffie is heerlijk,” zei Brand, „je hebt haar zeker laten koken in plaats van te trekken.”

„Ja,” zei Raffles, „de menschen zijn dwaas om de koffie zoo duur te betalen en dan nog geen goede waar te krijgen. Onze vrouwen kunnen nog steeds geen goede kop koffie zetten en laten haar trekken in plaats van te koken. Ik heb de bereiding eerst eenige dagen geleden van een Turkschen kok geleerd en moet bekennen, dat ik eerst thans, nu ik ruim veertig jaar oud ben geworden, tot de overtuiging ben gekomen, dat koffie niet zooals thee trekken moet, maar dat zij gekookt moet worden en bij voorkeur in een electrische ketel.”

Brand knikte als teeken van instemming met het hoofd en zei:

„Als je ze zoo eenmaal hebt geproefd, lust je ze niet anders. Ik vind ze zoo heel lekker, vooral met deze slagroom.”

Deze opmerking scheen de conversatie te hebben uitgeput en beiden verdiepten zich weer in hun couranten.

Plotseling zei Raffles lachend:

„Kijk eens, Charly. Ik vind hier in de „Times” een wonderlijke zaak, die ons betreft.”

„Welke zaak, Edward?”

„Wel, Baxter is weer aan den gang. Luister maar, ik lees hier het volgende:

Gisteren vervoegde zich aan het hoofdbureau van politie Sir George Melville, baronet en geheim-secretaris van Zijne Majesteit, ten einde namens dezen bij den hoofd-inspecteur informaties in te winnen naar de oorzaak van het feit, dat de bekende John Raffles nog altijd niet gearresteerd is.

Thans kunnen wij aan onze lezers mededeelen, dat het den hoofd-inspecteur van politie

Baxter gelukt is te weten te komen, dat van den naam John Raffles, waaraan men tot dusverre slechts de voorstelling had verbonden, dat hij slechts aan een persoon behoorde, een aantal andere misdadigers zich bedienen. Onder dezen naam bevinden zich te Londen zeker wel een dozijn misdadigers. Dit is dan ook de oorzaak, dat men den beruchten misdadiger tot dusverre vruchteloos gezocht heeft."

De vrienden keken elkander een oogenblik zwijgend aan. Daarna echter begonnen beiden luidkeels te lachen.

"Dat is inderdaad niet onaardig!" riep Brand; „jij bestaat dus een dozijn malen en kunt dus niet sterven. Wat wil je daar tegen doen?"

"Ik wil er niets tegen doen, Charly, maar zal bewijzen, dat het niet waar is," antwoordde Raffles.

"Baxter heeft, om zich bij Zijne Majesteit te kunnen verantwoorden, eenvoudig een leugen bedacht, die mijn goeden naam in gevaar brengt. Ik zal natuurlijk dadelijk mijn maatregelen nemen en hoofd-inspecteur Baxter eens de les lezen. Hij zal er zich over verwonderen, hoe ik met hem denk af te rekenen en Zijne Majesteit zal weten, dat hij door Baxter om den tuin wordt geleid, en dat ik, John Raffles, slechts één persoon ben en ook blijven zal!"

"Hoe denk je dat te doen?" vroeg Charly Brand.

"Beste Charly — wist ik dat zelf maar! Maar er zal mij wel iets invallen. Ik moet vóór alles weten, — ik heb namelijk gehoord, dat Baxter eerstdaags met verlof gaat, — waar hij zich gedurende dit verlof bevinden zal. Als ik dit eerst weet, dan zal hij een verloftijd doorbrengen, waaraan hij gedurende zijn geheele leven denken zal."

Na deze woorden stond Raffles op, nam een sigaret, en stak die aan.

Daarna liep hij langzaam het vertrek op en neer; zijn voeten verzonken in het kostbare tapijt, dat op den vloer lag.

Nu en dan blies hij een rookwolk uit, en Brand, die zeer goed wist, dat, wanneer zijn vriend in het vertrek op en neer liep, hij bezig was een plan te smeden, stoorde hem niet in zijn gedachtengang.

Plotseling bleef Raffles voor de telefoon staan, nam den hoorn van den haak en verzocht verbinding met het hoofdbureau van politie Scotland Yard.

"Hier hoofdbureau van politie Scotland Yard," hoorde hij na eenige oogenblikken door een der beambten zeggen, waarop hij antwoordde:

"Ik verzoek u mij te verbinden met hoofd-inspecteur Baxter!"

Kort daarop hoorde hij de woorden:

"Hier hoofd-inspectie van politie van Scotland Yard."

Raffles, die Baxter zeer goed kende, verwonderde zich, omdat hij niet de stem van Baxter, maar die van de „vloer" hoorde.

"Zou Baxter dan nu reeds met verlof zijn gegaan?" dacht Raffles en, zich zekerheid willende verschaffen, vroeg hij:

"Is hoofd-inspecteur Baxter niet persoonlijk aanwezig?"

"No, sir," antwoordde de „vloer". „De hoofd-inspecteur is met verlof en ik vervang hem. Mag ik weten wat u verlangt?"

Raffles, die zijn stem verandert had, begon te hoesten en zei:

"Dan zal ik hem wel... uche... uche... in zijn eigen huis opzoeken. Ik ben namelijk zijn oom... uche... uche... en gisteravond te Londen gekomen om hem te bezoeken."

De „vloer" herkende de stem van den spreker niet, maar dacht dat de spraak die hij door de telefoon had gehoord en die eenige malen door gekuch werd afgebroken, inderdaad die was van den oom van Baxter.

"Dat doet mij leed, sir," antwoordde hij daarop, „maar inspecteur Baxter is hedenmorgen naar Brighton afgereisd om daar zijn verlof door te brengen. Hij logeert in het Miramar-Hotel."

"Dat spijt mij zeer," zei Raffles, „dan moet ik hem wel achterna reizen. Ik dank u echter zeer voor deze mededeeling. Good bye."

Hij legde den hoorn op den haak en wendde zich tot Brand met de woorden:

"Zoo, nu weet ik ten minste, waar hij is. Ik zal me nu gereed maken, want ik ga naar Brighton, jij moet mee en daar de rol vervullen van een ouden kamerdienaar. Kom, ik zal je onherkenbaar maken."

Raffles stond op en ging, vergezeld van zijn vriend, de deur uit.

Na een gang door en een trap op gegaan te zijn, kwamen zij op de eerste étage, waar, op een hooge en breede gang, een aantal deuren uitkwamen.

Het huis, waar Lord Lister onder den naam van Lord William Aberdeen woonde, was gelegen in Regents Park, te midden van een grooten tuin, waarvan de kruinen en bladeren der boomen zich vermengden met het loof van Regents Park, waar die tuin op uitkwam.

Niet alleen was het huis in die omgeving als een lustverblijf te beschouwen, maar ook de bouw en inrichting grensden aan het ideale.

Overal was men bedacht geweest op het

grootste comfort der bewoners, terwijl er bovendien nog allerlei uitvindingen waren toegepast, welke het leven kunnen vergemakkelijken en veraangenamen.

Toch had Raffles bij de inrichting van het huis, niet alleen zijn smaak naar het schoone en kunstvolle doen gelden. Hij had ook gedacht aan zijn werkzaamheden en daar deze, zooals de trouwe lezer dezer verhalen weet, bestonden in „daden", welke, daar zij een zegen waren voor het misdeelde menschedom, weldaden konden worden genoemd, had de politie ze niettemin bestempeld met den naam misdaden, iets waartusschen eenig verschil bestaat.

Wat de oorzaak hiervan was? Ook dit weten de lezers. Immers, wanneer men dag in dag uit er op uit is om de waarheid en rechtvaardigheid te laten zegevieren zelfs dwars tegen de bestaande en geschreven wetten in, dan komt men in aanraking met de dienaars van den heiligen Hermandad, hoe lofwaardig ons streven overigens ook mag zijn.

Raffles' geheele leven was er op ingericht om het arme misdeelde menschedom eenigermate te laten genieten van de rijkdommen van rijke nietsnutters en misdadigers, die hun rijkdommen gewoonlijk hadden verkregen ten koste van de goed geloovige arme menscheid, die zij uitkleedden en uitplunderden.

Deze steunpilaren der maatschappij zooals zij zich zelve zoo graag noemden, legden hun practijken altijd zóó slim aan, dat de wet en politie geen vat op hen hadden en dit had Raffles verdrotten. Hij was er daarom steeds op uit te zien of hij nergens in moest grijpen en wanneer hij een geval van schreeuwende onrechtvaardigheid had ontdekt, dan liet hij geen middel onbeproofd en rustte hij niet vóór hij den schuldige gestraft en het geleden onrecht zooveel mogelijk had hersteld.

Hierdoor waren de bezigheden, welke Raffles had, eenigszins afwijkend van die van het overige menschedom. Hij moest overal op bedacht zijn en alle moderne uitvindingen toepassen, om zijn doel te bereiken. Aan den anderen kant moest hij zorg dragen niet in handen te vallen van de politie en daarbij al zijn scherpzinnigheid en vernuft aanwenden.

Dit deed Raffles dan ook en tot dusverre steeds met succes, hetgeen ons niet behoeft te verwonderen, daar hij een kunst verstond, die het hem mogelijk maakte, onontdekt en bijna onder de oogen van de politie zelve, zijn werk te verrichten en ontdekking te voorkomen.

Wij bedoelen met deze kunst zijn vermogen om zich handig en vlug te kunnen vermommen.

Wat Raffles hierin bereikt had, grensde aan

het fabelachtige. In no time had hij zich zelve omgetooverd in een oud man van tachtig jaar, met tanige, rimpelige huid, gebogen gestalte, bevende ledematen en waterige oogen, terwijl het voor hem slechts een kwestie van eenige oogenblikken was, om dit beeld te laten verdwijnen en er voor in de plaats een jong meisje te laten verschijnen, met de bloes der gezondheid op hare gevulde wangen, met een lach om de welgevormde lippen en een overvloed van krullend blond haar.

Toch leek Raffles niet het minst op de twee geschetste beelden. Hij was slank en lang, had een scherp geteekend gelaat, zwart haar, dat aan de slapen een weinig begon te grijzen en heldere doordringende, grijze oogen.

Dit alles echter kon hij laten verdwijnen.

Met kleurwatertjes, die hij zelf had uitgevonden en vervaardigd, kon hij zijn strakke, soepele huid omtooveren in die van een grijsaard, slap en vol groeven, ook kon hij haar blank en sappig als van een jong meisje maken. Met een ander kleurwatertje druppelde hij zijn oogen in, die hij naar believen van kleur kon laten veranderen. Het eene oogenblik waren zij donkerbruin, bij zwart af, het volgende oogenblik blauw als van een onschuldig kind, dan weer grijs, dat de natuurlijke kleur was en vervolgens valsch-groen.

Zijn wangen en neus kon hij van vorm doen veranderen door het inspuiten van parafine onder de huid, terwijl hij ook de kleur van zijn haar in alle tinten kon wijzigen.

Al zijn hulpmiddelen werkten zoo volmaakt, als men slechts bedenken kan. Een bekwaam tooneelspeler is in staat om zich een goeden karakterkop te maken met behulp van pruiken, baarden en schminck. Raffles gebruikte geen schminck en van valsche haren maakte hij slechts gebruik, indien dat hoogst noodzakelijk was. Maar als hij dat deed was hij totaal onherkenbaar. Niet zooals een tooneelspeler, alleen op een afstand en onder kunstlicht, neen, zelfs van vlak nabij en in het volle daglicht, ja zelfs in den zonneshijn.

Wanneer hij iemand moest voorstellen met een baard, dan gebruikte hij daarvoor altijd stukken vleeschkleurig caoutchouc, dat geïnplanteerd was met echt menschenhaar, dat hij kon verven in elke gewilde kleur en verder met de kam bewerken tot het den vorm had aangenomen, die hij wilde, sluijk, golvend, krullend, dun of dik, al naar behoefte.

De beide vrienden, die de gang op de eerste étage waren doorgestaan, hielden nu stil voor een der laatste deuren en kwamen, nadat zij die geopend hadden, in een kamer, welke geheel voor die vermomningskunst was ingericht.

Aan een der korte wanden bevond zich een spiegel, waarin de figuur van den aanschouwer ten voete uit werd weerkaatst, terwijl zich op een groote marmeren tafel allerlei fleschjes en potjes bevonden, welke de vloeistoffen bevatten welke de wonderlijkste metamorfosen konden bewerkstelligen.

Er stond ook een kast in het vertrek, die vol was met kostuums, uniformen en andere kledingstukken, evenals in de kleedkamer van een schouwburg en die hij gebruikte om allerlei personen voor te stellen.

Na verloop van een half uur had hij zijn vriend verkleed in het kostuum en voorkomen van een zeer voornaam kamerdienaar.

Raffles zelf kleedde zich in het kostuum van een bejaard heer, en nadat hij twee volle uren daaraan gewerkt had, was hij gereed om met Brand de villa te verlaten.

Lord Lister gaf zijn vertrouwden kamerdienaar, Gaston, nog de noodige orders, hoe hij zich gedurende zijn afwezigheid gedragen moest, waarna de beide vrienden door Holbornstreet naar het spoorwegstation reden, om nog met den avondtrein naar Brighton te vertrekken.

Daar aangekomen werd hij op straat aangesproken door een heele zwerm hotelportiers, die daar met hunne omnibussen aanwezig waren. Raffles keek naar een portier, die den naam „Miramar" op de pet droeg, klampte deze aan, belaadde hem met zijn koffers en tassen en volgde hem naar de open auto, die hem in korten tijd naar dit bekende hotel bracht, dat aan de Strand-boulevard gelegen een prachtig uitzicht op zee biedt en door zijn goede keuken en fraaie inrichting, maar ook nog al gepeperde prijzen, de voornaamste en rijkste badgasten trekt.

Zoodra hij daar aangekomen was werd den twee nieuwen gasten verzocht hunne namen in het vreemdelingen-register in te schrijven en juist wilde hij dat doen toen zijn oog viel op die van hoofd-inspecteur Baxter, die daar ook zijn intrek had genomen.

De inlichtingen van de vloer waren dus juist geweest.

Weldra waren Raffles en Brand op hun kamers geïnstalleerd. Raffles als professor Conte van de academie te Oxford, zooals hij zich ook ingeschreven had, Brand als de particuliere bediende van den ouden prof.

Dezen eersten dag gebruikten zij, om het zich gemakkelijk te maken en hun kamers naar hun smaak in te richten, daar zij wel dachten er eenigen tijd te zullen doorbrengen, hetgeen nu juist in het warme jaargetijde, in een mooie, mondaine badplaats geen onaangename vooruitzicht was.

Ook de volgende dag verliep, zonder dat er iets bijzonders voorviel.

Raffles maakte kennis met verscheidene gasten van het hotel, hetgeen hem niet moeilijk viel.

Er bevond zich onder anderen een rijke Amerikaan, Manning genaamd, in wien Raffles dadelijk veel belang begon te stellen. Deze heer had van alle beroemde en niet beroemde menschen handschriften verzameld en bezat, naar hij beweerde, de grootste autographen-verzameling die er bestond.

Hij deelde Raffles mede, dat hij te zijnen huize in New-York vijf groote zalen had die vol brieven en handschriften waren van de beroemdste mannen, die er ooit geleefd hadden of nog leefden.

„Dat interesseert mij ten zeerste," beweerde de lord, die na het diner met hem in den zomertuin van het hotel was gaan zitten rooken. „Ik ben namelijk grapholoog, dat wil zeggen: schriftkundige."

„Sure, dat is prachtig," antwoordde de millionair; „het is een eigenaardig vak en hoogst interessant. My word!"

„Het vak is moeilijk, mr. Manning, maar ik ben er volmaakt mee op de hoogte," antwoordde Raffles; „u kunt mij gerust het een of ander schrift voorleggen en u zult zien dat ik in staat ben om u daaruit dadelijk het karakter van den schrijver mede te deelen."

Om verschillende redenen had lord Lister de kennismaking met dezen man gezocht; onder anderen, omdat hij des avonds, toen hij in het hotel aankwam, hem met Baxter in gesprek had gezien.

Op dit oogenblik kwam de hoofd-inspecteur van politie, die juist in goede luim was, in den tuin; hij had een roode roos in zijn knoopsgat en werd vergezeld door een bejaarde dame; hij bleef, omdat hij veel hield van rijke kennissen, met de dame bij den millionair staan.

De heeren reikten elkaar de hand en de inspecteur begon het volgerde gesprek:

„Sta mij toe, mr. Manning, dat ik mrs. Grayson, de weduwe van den bekenden groothandelaar in leer, uit Edinburgh, aan u voorstel."

Mr. Manning boog en antwoordde:

„Het doet mij veel genoegen u te leeren kennen, mrs. Grayson, want ik ben langen tijd in handelsrelatiën met uw echtgenoot geweest."

De dame lachte, reikte hem haar met diamanten versierde hand en antwoordde:

„Waarde heer Manning, staat mij toe, u uit te nodigen bij mij aan tafel de lunch te gebruiken?"

„Zeer gaarne, mrs. Grayson, dat zal mij

hoogst aangenaam zijn," zei Manning, waarna hij Raffles aankeek en vroeg:

„Mag ik u even voorstellen? Professor Conte van de hoogeschool te Oxford, — mrs. Grayson, hoofdinspecteur van politie Baxter.”

Baxter en Raffles bogen en namen plaats aan de tafel, waarop de kellner de lunch neerzette.

Na eenige gesprekken, die over onverschillige zaken liepen, zei mr. Manning, terwijl hij een notitieboekje voor den dag haalde, tot Baxter:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur, u zult wel zoo goed willen zijn, niet waar, mij een genoege te doen. Als verzamelaar van handschriften verzoek ik u, om op dit blad uw naam en betrekking te schrijven; ik zal uw autograaf een eereplaats in mijn verzameling geven”.

Baxter boog gevleid, nam de vulpen en schreef:

De millionaire wendde zich nu tot Raffles en zei:

„Ik heb reeds zooveel van uw bekwaamheden als grapholoog gehoord — hij loog nu natuurlijk, want het was voor het eerst, dat Raffles zich als schriftkundige uitgaf, — dat ik u verzoek om mij ook uw handteekening te geven”.

Zoowel Baxter als mrs. Grayson keken verwonderd op toen Manning den profesor als schriftkundige noemde.

Zoodra professor Conte zijn naam geschreven en het papier aan den Amerikaanschen millionaire teruggeven had, zei mrs. Grayson:

„Waarde heer professor, ook ik heb reeds veel van u gehoord. Zoudt u wel zoo goed willen zijn mij te zeggen, wie de afzender van dezen brief is, dien ik van een mijner vereerders ontvangen heb?”

„Zeer gaarne, mylady,” zei Raffles. „Ik verzoek u mij den brief even in handen te geven —”

„Maar u moogt den inhoud niet verraden!” zei de coquette weduwe met een kunstmatig gekweekte blos.

De professor legde de hand op zijn borst en antwoordde:

„Dat belooft ik u op mijn eerewoord!”

De weduwe gaf den brief aan Raffles.

Er heerschte een diepe stilte, toen de professor den brief met zeer veel belangstelling bestudeerde.

Na eenige oogenblikken zei hij tot mrs. Grayson:

„Ik zal het karakter van dien heer voor u op een vel papier schrijven, dan behoeft niemand er iets van te weten!”

„Heel gaarne,” verzocht mrs. Grayson.

De Groote Onbekende haalde zijn zakboek-

je te voorschijn, scheurde er een blad uit en schreef:

„De schrijver van den brief is eerezuchtig, heeft veel verbeeldingskracht, houdt veel van geld en spiritualen.”

Daarop gaf hij de dame het papier terug en nauwelijks had deze gelezen wat er op stond, of zij riep ten hoogste verwonderd uit:

„Zeer goed, zeer goed! Alles klopt en daarom heb ik het aanzoek van dezen heer voorloopig ook niet beantwoord. Ik zal hem nog heden afschrijven!”

„Pardon, mylady,” zei de Amerikaansche millionaire, „ik meen uit uwe woorden te moeten opmaken, dat u den weduwesluier wilt afleggen en nog eens aan de zijde van een echtgenoot het geluk der liefde wilt zoeken!”

Verlegen als een jong meisje sloeg de weduwe haar oogen neer en zei:

„Ik ben toch eigenlijk ook nog te jong om als weduwe mijn verder leven door te brengen. Mijn overleden echtgenoot heeft dat ook niet gewild. Maar waar vind ik een man, die passend voor mij is? O, hoe gelukkig zou hij en ik nog kunnen zijn! Hij zou heer en gebied over mijn geheele vermogen zoowel als over mijn persoon worden.”

„Maar, waarde mevrouw,” zei de hoofd-inspecteur van politie thans, „er zijn toch nog wel zulke mannen in de wereld. Kijk maar eens rond in den kring van onze hooge Engelsche ambtenaren; onder hen vindt u zonder twijfel dien u zoekt.”

„Meent u dat inderdaad?” antwoordde de weduwe en maakte Baxter met een veelbetekenerd knipoogje gelukkig.

„Ja, zonder twijfel!” antwoordde Baxter.

„Kijk eens aan!” dacht Raffles, „de klerk gaat zijn netten nu uitwerpen naar een oude, schatrijke matrone, en is druk bezig om haar in die netten te vangen. Dat wordt een fraaie vertooning!”

„Ik heb óók een brief van iemand, waarvan ik het handschrift wel eens wat nader zou willen leeren kennen,” zei mr. Manning thans en haalde zijn portefeuille te voorschijn, waarin Raffles een massa bankbiljetten van hooge bedragen ontdekte.

„Ziet u dezen brief, mijnheer de professor? Hij behelst een verzoek, om een voorname betrekking aan een mijner fabrieken en ik moet den persoon, die deze betrekking krijgt, een groot vertrouwen schenken. Zoudt u zoo goed willen zijn om mij omtrent het karakter van dezen sollicitant een nadere verklaring te geven?”

Lord Lister nam den brief aan, las dien, bekeek de woorden en de letters, en antwoordde:

„Dezen sollicitant moogt u geen vertrouwen schenken, mr. Manning. Hij zou u bedriegen en bestelen.”

„Het is wel merkwaardig!” antwoordde de millionaire; „een collega van u te New-York, die niet eens professor is, heeft mij hetzelfde gezegd; maar ik geloofde dien man niet, omdat de sollicitant zeer goede getuigschriften bezat.”

„Het is zooals ik u zeg,” antwoordde Raffles; „ik heb mij speciaal toegelegd op het onderzoek der handschriften van misdadigers en heb het zoover gebracht, dat ik van iemand die tot heden nog niet tegen de wet gezondigd heeft, reeds alleen uit zijn handteekening kan lezen of hij in het vervolg toch misdadige handelingen zal plegen.”

„Drommels, dat is zeer interessant!” riep hoofd-inspecteur Baxter uit. „Dan kunt u mij prachtig behulpzaam zijn. Tot mijn spijt heb ik nog nooit iets van u gehoord.”

„Dat is wel mogelijk,” antwoordde Raffles, „maar daarentegen heb ik van u zooveel te meer gehoord!”

Baxter wist niet of dit ernst of gekheid was.

„Zoudt u zoo goed willen zijn,” zei hij nu, „om ook mij het karakter te ontraadselen van een handschrift dat ik bij mij heb?”

„Met genoegen, mijnheer de inspecteur!” zei Raffles.

Baxter haalde nu uit zijn borstzak een brief, dien hij aan Raffles overhandigde.

„U moogt de handteekening niet lezen,” zei hij en vouwde den brief zoodanig dat de professor de handteekening niet zien kon.

De lord kon het wel uitschreeuwen van plezier toen hij dezen brief in handen kreeg. Het was een schrijven van hem zelf aan den hoofd-inspecteur.

Hij las:

„Waarde heer hoofd-inspecteur van politie! Met uw succes van gisteren, dat u aan mij zelf te danken hebt, wensch ik u geluk en bied mij voor het vervolg aan als stille medewerker. Ik groet u — —

Daarop volgde de onderteekening, die dicht gevouwen was.

Raffles herinnerde zich nog precies wanneer hij dat kattedelletje geschreven had, doch deed alsof hij het schrift ernstig bestudeerde en sloeg zijn oogen naar het plafond van de

kurzaal, alsof hij vandaar de oplossing zou kunnen vinden.

Dit was echter slechts om zich een houding te geven en den vorm te bederken, waarin hij zijn antwoord zou kleeden.

Daarna keek hij nogmaals zeer ernstig in den brief, schudde verscheidene keeren zijn hoofd en nam den schijn aan van een verstrooid geleerde.

Eindelijk zei hij:

„Hm, dat is merkwaardig! — Zulk schrift heb ik tot dusverre alleen ontdekt bij de zwaarste misdadigers. De persoon, die dezen brief geschreven heeft, moet een zeer gevaarlijk sujet — een genie in het plegen van misdaden zijn!”

„Dat is geweldig!” riep Baxter uit en klapte onwillekeurig in de handen. Daarna stond hij op, maakte een buiging voor Raffles en zei:

„Ik veroorloof mij, u, mijnheer de professor, mijn hoogachting te betuigen; u hebt het karakter van den brieveschrijver zóo juist geraden, alsof u hem persoonlijk kendet. Opdat de heeren weten, wie den brief geschreven heeft en opdat zij zich er van kunnen overtuigen, dat de professor een zeer juiste verklaring heeft gegeven, verzoek ik u om de handteekening te lezen!”

Allen bogen zich over den brief en lazen:

„JOHN RAFFLES.”

Manning tastte onmiddellijk naar zijn brievenstasch om zich er van te overtuigen of zij nog goed en wel op haar plaats was, terwijl de trouwlustige weduwe Grayson naar haar diamanten greep en wel in het bijzonder het slot van het collier, dat zij aan haar hals droeg.

Professor Conte nam haastig zijn gouden horloge in de hand, alsof hij bang was, dat hij reeds bestolen was; hij overtuigde er zich van, dat het nog aan den ketting bevestigd was en stak het daarna weer in zijn zak.

Alleen de hoofd-inspecteur van politie had geen enkele beweging gemaakt, maar zei lachend:

„Stelt u gerust, dames en heeren, in mijn tegenwoordigheid behoeft u niet bang te zijn voor dien gevaarlijken oplichter. Hij zal het niet wagen daar te komen, waar ik ben; ik zou hem ook onmiddellijk gevangen nemen”.

„Het is anders wel merkwaardig”, ging Manning voort, „dat u dezen gevaarlijken oplichter nog niet hebt kunnen arresteren”.

„Hebt u dan eergisteren mijn verklaring in de „Times” niet gelezen, heeren?” vroeg Baxter.

„Jawel”, beweerde de gewaande professor, maar Manning schudde het hoofd en zei:

„Ik lees alleen de „New-York Herald!“

„Dan zal ik u de zaak duidelijk maken, mijne heeren“, zei Baxter; „ik heb eindelijk ontdekt, dat die Raffles, die algemeen voor één enkel persoon wordt gehouden, niet een enkele persoonlijkheid is, maar dat een aantal oplichters zich van dezen naam bedient. Daarom was het ons tot dusverre onmogelijk, hem te vatten.“

„Maar,“ beweerde de professor, „dan had u toch minstens één van al die Rafflessen moeten arresteren.“

„Neen, integendeel!“ meende Baxter. „De schurken, die zich van dezen naam bedienen, doen zulks eerst nadat zij hun daden hebben uitgevoerd, waarschijnlijk om mij en mijn detectives om den tuin te leiden.“

„Ik begrijp u niet,“ antwoordde de professor; „maar is het wel een feit, dat John Raffles inderdaad bestaat?“

„Hij moet bestaan,“ gaf Baxter ten antwoord.

„Ik wil haast wel aannemen dat hij vroeger bestaan heeft en dat andere schurken thans met zijn naam pronken.“

„Ik stel voor, mijneheeren,“ zei de Amerikaan, „om een ander onderwerp te behandelen. Ik moet bekennen, dat het gesprek over dien meesterdief Raffles mij niet bevalt. Het bederft iemands goede luim.“

„Dat zou wel jammer zijn, mr. Manning,“ zei Raffles; „waarom zou die schurk, die volgens de bewering van hoofd-inspecteur Baxter niet in zijn nabijheid durft komen, uw goede luim bederven?“

„Neen, neen, wees maar onbezorgd!“ riep Baxter uit, „de boosdoener komt niet waar ik mij bevind. Zoodra hij door middel van de couranten gewaar wordt dat ik met verlof

ben, zal hij zeker in Londen de een of andere nieuwe schurkenstreek uithalen.“

„U hebt gelijk, mijnheer de inspecteur,“ zei mrs. Grayson, „en laat ik het u eerlijk zeggen, mijnheer, dat ik u bewonder; u moet wel heldenmoed bezitten om het te durven wagen tegenover zulk een gevaarlijk persoon den strijd aan te durven.“

Baxter boog, zette zijn borst vooruit, maakte eenige bewegingen met zijn armen en zei:

„Waarde mevrouw, ik heb armen van staal en ijzer en in mijn borst“ — bij deze woorden sloeg hij zich op de borst — „huist de dapperheid van den militair, die voor niets bang is. Ik zou wenschen, mijneheeren, dat u mij eens kondt zien, als ik, met de revolver in de hand, op een bende misdadigers losga, hen overweldig en aan de rechters overlever!“

Ja, mijne heeren, de geschiedenis maakt wel melding van de daden van onze veldheeren, maar van onze daden, die veel gevaarlijker en moeilijker zijn, wordt niet gesproken. Daarom beweer ik dan ook, dat wij grootere helden zijn dan generaals en admiraals.“

„Volkomen juist! Precies mijn meening! Dat is eerst verstandig geredeneerd!“ fluisterde mrs. Grayson en reikte hem vol bewondering haar dikke hand.

„Ik stel voor,“ zei Manning, „om nu naar het concert aan de zee-promenade te gaan, daar kunnen we van het fraaie weer genieten en ons gesprek voortzetten.“

De aanwezigen waren daartoe onmiddellijk bereid, waarop men met Baxter, die mrs. Grayson aan den arm had, het hotel verliet en naar het Strand wandelde.

Had Baxter intusschen eens kunnen vermoeden, dat Raffles zóó dicht in zijn nabijheid was. . . .

DERDE HOOFDSTUK.

Een Indische nabob.

Zoodra Raffles denzelfden avond met Charly Brand alleen was in de door hem betrokken hotelkamer, overtuigde hij er zich eerst van dat er geen luisteraar in de nabijheid was en zei toen:

„Charly, morgen zal je je rol als kamerdienaar bij mij uitgespeeld hebben; je moet naar Londen vertrekken en over eenige dagen hier terugkomen.

Daar hoofd-inspecteur Baxter je niet kent, heb je voor je doel geen vermomming meer noodig, maar moet je je gezicht, door het met kleurwater $SO^2 = 4S$ te besprenkelen, een eenigszins ouder voorkomen geven, opdat wij ever oud schijnen. Hier heb je duizend pond sterling. Je moet dit geld met volle handen uitgeven, omdat je hier gedurende eenige dagen moet optreden als een Indische Nabob.”

„Het is mij goed —” antwoordde Brand, „als je er plezier in hebt, dat ik binnen eenige dagen 1000 pond sterling uitgeef, dan ben ik daartoe gaarne bereid. Maar ik zie niet in, met welk doel ik zooveel geld in enkele dagen moet verkwisten. Je hebt daarmee toch zeker het een of andere plan?”

Raffles stak een sigaret op, gaf er een aan zijn vriend en antwoordde:

„Natuurlijk, Charly, heb ik daarmee een plan. Ik hoop met die duizend pond sterling als orkosten hier een prachtige zaak te kunnen doen. Die 1000 pond sterling moeten dienen als het spierinkje, waarmee ik een kabeljauw hoop te vangen.”

„Zou je zoo goed willen zijn om mij de zaak, die je op touw wilt zetten, nader te verklaren?” vroeg Brand.

„Met welk doel?” antwoordde de Groote Onbekende, de schouders ophalend. „Je zoudt er hoogstens aan kunnen twifelen of zij zou slagen, en alles wat je noodig hebt te weten, zal ik je dadelijk mededeelen. Luister dus:

„Ten eerste moet je je hier uitgeven onder den naam van Sir Arthur Perkins uit Calcutta.

„Ten tweede moet je mij, terwijl je weet, dat ik hier ben, per telegraaf melden, dat je hier eenige dagen komt doorbrengen.

„Ten derde moet je, als je in gesprek komt met mij, met den Amerikaan Manning, met

mrs. Grayson en met onzen waarden hoofd-inspecteur Baxter, vertellen dat wij schoolvrienden zijn. Je moet voorts mededeelen, dat je in je jeugd met je vader in Indië gekomen zijt; dat je daar voor twee jaren de plantage van je vader geërfd hebt en dat je een schatrijk man bent. Te dien einde geef ik je thans den sleutel van mijn brandkast, waarin je de diamanten en kostbare ringen zult vinden, die ik indertijd uit de Chineesche schatkamer gestolen heb; je moet die ringen aan je vingers steken, zoodat je zeer rijk schijnt.

„Voorts moet je beweren, dat je je bedienden niet uit Londen hebt meegebracht, omdat je slechts eenige dagen hier vertoeven wilt.

Eindelijk vertel je, ongehuwd te zijn en ten slotte nog moet je mrs. Grayson een weinig het hof maken.”

Brand begon te lachen en zei:

„Brr! is het een onoverkomelijke voorwaarde dat ik dat oude fregat het hof moet maken?”

„Ja, dat is het!” bevestigde Raffles ernstig.

„Welnu goed dan” — gaf Brand ten antwoord. „Maar, ik wil je wel zeggen, Edward, dat je mij heusch geen stap verder krijgt. Ik wil wel doen alsof ik verliefd ben, mits je me beloofd me uit den pekel te halen, als ik door mijn verliefderigheid in moeilijkheden geraak. Dat moet je me beloven en dan moet ik je óók nog zeggen, dat ik onder geen enkele voorwaarde er in toe zal stemmen, als je me met haar wilt laten trouwen. . . . brrrrrrr. . . . ik ril als ik er alleen maar aan denk”

„Neen, neen” — stelde Raffles hem gerust, „daar denk ik niet aan. Maar het zal een aardige grap worden, die ik van plan ben uit te voeren met hoofd-inspecteur Baxter en met de oude toegetakelde millionairsweduwe.

„Verder, Charly, heb je hier een chèqueboek op de Londensche City Bank, dat moet je, zoodra wij op een avond met mr. Manning samen zijn, bij toeval op den grond laten vallen.

„Er ligt mij veel aan gelegen, dat de Amerikaan bemerkt met welke Bank je in relatie bent.

„Zoo, nu weet je alles en thans verzoek ik je om morgen vroeg geen appelflauwte te krij-

gen, als ik je in tegenwoordigheid van den kellner, die mij het ontbijt brengt, verschrikkelijk den mantel uitveeg en je plotseling de deur uitsmijt."

Brand beloofde dit, waarna de beide vrienden voor den nacht afscheid van elkaar namen.

"Ik ben inderdaad nieuwsgierig," dacht Brand, toen hij naar zijn slaapkamer ging, „welk een grap Edward nu weer uithalen wil —"

Den volgenden ochtend was de kellner, toen hij lord Lister het ontbijt bracht, getuige van een opgewonden standje, daar de professor er zijn kamerdienaar van beschuldigde dat hij hem een shilling uit zijn portemonnaie had gestolen.

Toen de kamerdienaar in tegenwoordigheid van den kellner dat ontkennde en verklaarde, dat hij zich zulk een behandeling niet liet welgevallen, riep de gewaande professor:

„Loop naar den duivel. Ik ontsla je onmiddellijk. Je ben een doortrapte misdadiger!"

De kellner maakte er natuurlijk dadelijk gebruik van om zijn collega's te vertellen welk een gierigaard de gast op no. 314 was (dat was de kamer van Raffles), omdat hij voor een shilling, dien hij miste, zijn kamerdienaar had weggejaagd.

Het verwonderde dus niemand, dat deze kamerdienaar een half uur na het voorgevallene het hotel verliet en naar Londen terugkeerde.

Aan het diner ontving Raffles een telegram en nadat hij het gelezen had, zei hij tot den naast hem zittenden mr. Manning en mrs. Grayson en tot inspecteur Baxter:

„Ik heb hier een telegram ontvangen, waarover ik mij zeer verheug. Een vriend uit mijn jeugd, dien ik sedert lang niet gezien heb, is uit Indië naar Londen teruggekeerd en heeft het plan om mij hier op te zoeken.

„Wij hebben dus het genoeg — en hij wendde zich tot den Amerikaan — om niet alleen een Amerikaanschen Croesus, maar tevens een Anglo-Indiaan te leeren kennen."

„Zoo," antwoordde mr. Manning, „is de vriend uit uw jeugd dan zoo rijk?"

„Ik geloof, dat hij zelf niet weet hoe rijk hij is, mr. Manning," antwoordde Raffles. „Maar ik durf gerust beweren, dat hij alleen veel rijker is dan wij allen die hier aan tafel zitten tezamen."

„Ach kom!" riep mrs. Grayson, „dat is veel gezegd. Ik ben waarlijk nieuwsgierig uw vriend te leeren kennen."

„Reeds bij het souper zult u dat genoeg hebben, mylady," ging Raffles voort. „Want mijn vriend deelt mij mede, dat hij reeds he-

dennamiddag derkt hier te zijn. Het was dom van mij, dat ik mijn kamerdienaar zoo plotseling ontslagen heb, omdat mijn vriend mij seinde dat hij slechts voor zeer korten tijd hier komt en er zeker op rekent, dat ik mijn kamerdienaar te zijner beschikking zal stellen."

„Welnu," zei de Amerikaan, „dan moet ge u beiden maar eens zonder kamerdienaar behelpen."

„Wat was eigenlijk de reden, waarom u den man ontslagen hebt?" vroeg Baxter.

„Hm, het was een gemeen sujet!" zei Raffles. „De man heeft mij bestolen."

„Daar weet ook ik alles van," beweerde de weduwe, „ik heb nog nooit een bediende gehad, die mij niet bestolen heeft."

„Ja," viel Baxter in de rede, „maar zulke sujetten levert men toch aan de politie over! Waarvoor is de politie er anders?"

„Mijnheer de inspecteur," hernam Raffles, „zulke kleine dieven, die zoo gemakkelijk te vatten zijn, bezorgen geen grooten naam aan de politie. Ik dacht eerder, dat de politie er voor was om de groote misdadigers te vatten."

Manning begon te lachen en zei:

„Zeer juist, waarde professor; maar de groote misdadigers worden zelden door de politie gearresteerd. Die zijn wel zoo slim, dat zij door de mazen der wet weten te kruipen. Bij gebrek aan beter houdt de politie zich daarom maar met de kleine misdadigers op; de grooten achterhaalt zij niet."

„Menigmaal wel —" antwoordde Raffles en keek den Amerikaan een ondeelbaar oogenblik strak aan.

Baxter, voor wien het gesprek pijnlijk werd, beproefde het op een ander onderwerp te brengen en zei:

„Mag ik weten, wat uw bediende van u gestolen heeft, mijnheer de professor?"

„Ja, zeker," antwoordde Raffles. „Het is bijna ongelooflijk. Ik heb de gewoonte, mijn geldbeurs in mijn kamer te laten liggen, maar ik weet altijd precies, hoeveel er in zit.

„Gisteravond heb ik ontdekt, dat er een shilling aan ontbrak."

„Wat? Slechts één shilling?" vroeg de Amerikaan. „En daarom hebt u dezen man ontslagen?"

„Natuurlijk, ik kan zulk een sujet toch zeker niet langer in mijn dienst houden!" riep Raffles verontwaardigd uit.

„Als de man één shilling heeft gestolen, dan steelt hij zeker ook meer," zei Baxter. „U hadt hem aan mij moeten overleveren; ik had hem aan den politierechter overgeleverd."

„Dat had ik ook gedaan, ongetwijfeld had ik dat ook gedaan," beweerde mrs. Grayson.

„Men mag zulke menschen niet laten loopen. Als hij een nieuwe betrekking heeft, dan doet hij het zeker weer en denkt dan, dat men het ook dan er bij laten zal.”

Intusschen begon het gezelschap dit gesprek blijkbaar te vervelen, want men keek met verlangende blikken naar den zonneshijn, die op de Strandboulevard de geheele bad-bevolking en de beau monde van het plaatsje zelf naar buiten had gelokt.

„Weet u wel,” aldus wendde Mrs. Grayson zich tot inspecteur Baxter, — „dat u mij beloofd hebt, dat wij een uitstapje zouden maken om de schoone omgeving eens te bezien!”

„Met genoegen, mylady”, antwoordde Baxter, die aanstonds bereid was.

Na deze woorden stonden de hoofd-inspecteur en de weduwe op en gingen heen als een stel verliefde jongelui.

Nauwelijks waren zij vertrokken of Manning wendde zich tot Raffles en zei:

„Zij schijnt den inspecteur in haar netten gevangen te hebben”.

„Welnu, dan geloof ik, dat de hoofd-inspecteur een zeer goede partij doet,” zei Raffles, „want naar ik vernam, moet mrs. Grayson wel een millioen pond sterling bezitten”.

„Zooveel bezit zij wel,” bevestigde Manning, „want ik kende haar overleden man en stond met hem in handelsrelatie. Als de hoofd-inspecteur mrs. Grayson mocht trouwen, dan heeft hij niet noodig, langer in dienst te blijven.”

„Voor Londen zou dat jammer zijn,” meende Raffles.

Manning scheen de spot, die in deze woorden lag, niet op te merken en antwoordde:

„Hoe bedoelt u dat?”

„Wel”, zei Raffles lachend, „onder dezen hoofd-inspecteur viere de misdadigers in Londen hoogtij. Ik herinner u slechts aan den alombekenden Raffles.”

„Ja, ja”, zei de Amerikaan, „Raffles is een genie. Ik zou hem wel willen leeren kennen.”

„Wees niet lichtzinnig” — antwoordde de Groote Onbekende; „ik denk, dat het voor u wel eens onaangename gevolgen zou kunnen hebben, indien u met hem in kennis kwam!”

„Dat betwijfel ik,” zei Manning. „Want ten eerste zou ik hem niet in de gelegenheid stellen mij te kunnen bestellen en ten tweede zou ik hem wel zóó van mij af weten te houden, dat ik absoluut niet bang voor hem behoefde te wezen”.

„Kom, kom”, zei de professor, „wees maar niet zoo trotsch. Het zou immers best mogelijk kunnen zijn, dat Raffles u een poets speelde; want zoover ik weet, houdt hij er zich niet alleen mede bezig om een zeker soort van

menschen te bestellen, maar ook om dit soort van menschen aan den strafrechter over te leveren.”

Bij deze woorden keek lord Lister den Amerikaan nogmaals scherp aan en zag, dat het gelaat van Manning verbleekte en dat hij met alle kenteekenen van iemand, die plotseling orgerust geworden is, naar hem opkeek.

„Ik heb u niet begrepen, professor,” zei hij ten slotte. „Wat bedoelt u met een zeker soort van menschen?”

„Maar weet u dat dan niet?” vroeg Raffles.

„Tot mijn spijt niet”, hield de Amerikaan vol.

„Welnu, dan zal ik het u vertellen,” ging lord Lister voort. „Ik heb de karaktertrekken van Raffles nauwkeurig bestudeerd en ben tot de overtuiging gekomen, dat hij met voorliefde optreedt tegen groot-industrieelen en groot-kapitalisten, die hun buitensporige kapitalen voor een groot gedeelte aan hun medemenschen ontwoekerd hebben. Maar niet alleen door woeker, voor het grootste gedeelte ook door middelen, die strafbaar zouden zijn, indien daartegen maar afdoende wetten bestonden”.

„Stel u dan maar omtrent mij gerust, mijnheer de professor, aan zoo iets heb ik mij nooit schuldig gemaakt,” verzekerde Manning. „Mijn eenig bedrijf is het verzamelen van handteekeningen en dat is toch zeker niet strafbaar.”

Raffles gaf geen antwoord, maar stak een sigaret op.

Plotseling echter vroeg hij:

„Zeg eens, mr. Manning, was u het vorige jaar niet te Parijs?”

„Nee, waarom vraagt u mij dat?”

„Ik meen, dat ik u daar gezien heb.”

„Waart u dan te Parijs, professor?”

„Ja, sir, ik moest daar zijn als deskundige in een proces wegens het vervalschen van bankbiljetten.”

„Een proces wegens het vervalschen van banknoten? Daar herinner ik mij niets meer van; was het een belangrijk geval?”

„Nu ja, het proces was niet zoo belangrijk, dat u het verslag er van zult gelezen hebben,” zei Raffles.

Op dit oogenblik kwam de kellner bij hen en zei tot Raffles:

„Professor, sir Perkins uit Calcutta verwacht u in de ontvangzaal.”

Raffles stond dadelijk op, verontschuldigde zich en volgde den kellner.

Na eenige oogenblikken keerde hij terug met Charly Brand, die zeer elegant, ja overdadig gekleed was; zij gingen naar het tafeltje van Manning en daar stelde de professor zijn

voormaligen schoolvriend, sir Arthur Perkins uit Calcutta voor.

Spoedig zaten zij onder het genot van een sigaret bijeen en de Amerikaan kon niet nalaten de prachtige, onschatbare ringen, die Sir Arthur Perkins bezat, te bewonderen.

Ook de dasspeld, een smaragd, bijna zoo groot als een duivenei, ontlokte hem kreten van bewondering.

Naar zijn schatting vertegenwoordigde het een enorm kapitaal, wat de Indiër aan edelgesteenten droeg.

De oogen van den Amerikaan vestigden zich voortdurend weer op de kostbare kleinnoodiën. Zij werden er als door een magneet naar toe getrokken. Eindelijk zei hij:

„Ik zou het niet wagen, zulke onschatbare juweelen te dragen.”

„Waarom niet, sir?” vroeg de gewaande Indiaan.

„Hebt u dan nog nooit van Raffles gehoord?” zei Manning schertsend.

„Wel zeker,” zei mr. Perkins. „Ik heb veel van hem in Calcutta gelezen. Maar ik geloof niet, dat hij mij mijn ringen of andere kostbaarheden ontroofen zou.

„Mocht hij het echter toch doen, dan zou mij dat niet zoo heel veel schelen. Want daar ik met de dochter van den vorst van Golconda gehuwd ben geweest, en na den dood van deze, en den zeker ook u bekenden Indischen vorst, in het bezit van een fabelachtig vermogen gekomen ben, zoo stel ik in deze diamanten, robijnen en andere kostbaarheden weinig belang meer. Ik tel ze niet meer, maar meet ze af bij het mud.”

Van verwondering zette de Amerikaan groote oogen op. Zoo iets had hij nog nooit gehoord.

Na dit onderhoud stonden de vrienden der jeugd op en spraken af, dat zij elkander bij het souper weer zouden treffen.

Eenige uren later was de Indische nabob, sir Arthur Perkins, het onderwerp geworden van de gesprekken van al de hotelbedienden.

In de vertrekken, die hij gekozen had, bracht hij het geheele personeel van het hotel in beweging. Nu eens had hij behoefte aan dit en dan weer aan iets anders, en voor iederen

gang dien een kellner, een kamermeisje, een piccolo of een van het andere dienstdoende personeel voor hem doen moest, gaf hij een banknoot van vijf pond sterling als fooi.

De banknoten, die hij binnen eenige uren, op bevel van Raffles had rondgestrooid, brachten de bedienden van het hotel zoodanig in opgewondenheid, dat zij er als het ware door betooverd werden.

Zij wachtten niet meer af, of sir Arthur Perkins het een of ander wenschte, maar brachten uit zich zelf alle benodigdheden in zijn vertrek.

Eindelijk moest de Indiër, die blijkbaar met professor Conte alleen wilde zijn, om rust verzoeken en gaf ook bij deze gelegenheid aan den kellner een banknoot van vijf pond.

Van dit oogenblik af zorgde deze kellner er voor, dat de bedienden het vertrek niet meer betraden.

Gemakkelijk was dit baantje echter niet, want de overige bedienden verdachten hem er van, dat hij de foaien alleen wilde opstrijken. Er werd ten slotte op de gang, die naar de vertrekken van den nieuwen gast leidde, een formeel gevecht geleverd met bananenschillen, kurken, capsules en nam een oogenblik een ernstige wending, toen in een der kurken per ongeluk of met opzet den kurkentrekker bleef zitten.

Gelukkig miste dit projectiel, maar het had toch ten gevolge, dat de gérant er bij kwam en de vechtlustigen als een troepje schapen uit elkaar dreef.

Zoodra zij alleen waren, zei Raffles, terwijl hij een banknoot van 1000 pond uit zijn portefeuille nam:

„Je zult, als je zoo doorgaat, zeker met het geld, dat ik je gegeven heb niet rondkomen. Daarom geef ik je deze 1000 pond nog om de onkosten te kunnen bestrijden.

„Je speelt je rol overigens zeer goed. Laat ons nu eenige uren rust nemen en dan aan het souper gaan, waar je mrs. Grayson, wie je het hof moet maken, zult leeren kennen.”

„Ik zal alles doen, wat in mijn vermogen is,” luidde het antwoord van Brand, die zich kostelijk had vermaakt toen hij voor rijkard moest spelen.

VIERDE HOOFDSTUK.

De verdwenen ring.

Reeds een half uur vóórdat Raffles, alias professor Conte, met sir Arthur Perkins aan het souper kwam, zat Manning met Baxter en mrs. Grayson te wachten aan de voor hen gereserveerde souper tafel, waar de Amerikaan bezig was hen te vertellen van de fabelachtige edelgesteenten, die de nieuw aangekomen schoolvriend van den professor, de Indische nabob, droeg.

De corpulente weduwe, wie het verdroot dat een ander mooiere juweelen en van veel meer waarde bezat dan zij, zei:

„Ik twijfel er aan of de edelgesteenten, waarvan u ons verteld hebt, wel echt zijn.

„Men maakt ze in den tegenwoordigen tijd zoo goed na, dat ik zonder verder onderzoek mijn oordeel er niet over zal uitspreken.”

Kort na dit gesprek kwamen sir Arthur Perkins en Raffles binnen.

Na de gewone beleefdheidsgroeten, namen zij zóó plaats, dat de Indiër aan de rechterzijde van mrs. Grayson te zitten kwam, terwijl aan haar linkerzijde hoofd-inspecteur Baxter zat.

Tegenover hen zaten Raffles en Manning.

Verscheidene kellners kwamen direct naar de tafel, om daar te bedienen. Zij hoopten natuurlijk, toen zij den geweldig rijken Indiër zagen, dat er nog eenige bankbiljetten van vijf pond voor hen zouden overschieten.

Wie weet wel, voor iederen gang!

Het denkbeeld alleen deed hen watertanden en van ongeduld trappelen.

Het lieve leventje begon reeds onmiddellijk. Brand meende verplicht te zijn zijn naam van zonderlingen rijkaard gestand te moeten doen.

Toen de soep werd opgediend, wenkte Sir Arthur den oberkellner en zei:

„Zeg eens, sedert wanneer dient men hier schildpadsoep in porseleinen borden op? Ik ben gewoon, dat men zulke soep in zilveren schotels opgediend krijgt. De smaak van de soep wordt er minder van, wanneer zij op porselein borden wordt rondgediend.”

De oberkellner stond verbluft, maar liet de soep dadelijk van tafel nemen, om aan het verlangen van den Indischen millionnair te

voldoen. Hij had een bankbiljet van tien pond in de hand.

Baxter was zóó verbaasd, dat hij geen woord uiten kon. Zoo iets — schildpadsoep uit zilveren koppen of schotels te drinken — had hij voor onmogelijk gehouden!

Telkens keek hij naar de diamanten van den Indiër en dacht, wanneer die edelgesteenten echt waren, dat dan iedere ring een grooter kapitaal vertegenwoordigde, dan hij ooit bijeen had gezien.

Ook mrs. Grayson keek voortdurend naar de kostbare juweelen en zei:

„Neem mij niet kwalijk, sir Arthur, zoudt u zoo goed willen zijn om den kostbaren ring, dien u aan uw wijsvinger hebt, mij eens van nabij te laten zien?”

„Met het grootste genoegen, mevrouw,” antwoordde de rijkaard, en trok het kostbare voorwerp onverschillig van zijn wijsvinger.

De ring schitterde, toen zij hem van alle kanten bekeek. Zij nam daarop een glazen schotel en maakte met den ring een streep daarover heen.

Een krassende snede in het glas overtuigde haar er van, dat de steen echt was.

Professor Conte begon te lachen, toen hij de manoeuvre van mrs. Grayson zag en zei:

„Stel u gerust, mevrouw, de diamant is afkomstig van de bezittingen van den Indischen vorst van Golconda. Sir Arthur heeft er zoo eenige dozijnen.”

Mrs. Grayson kreeg een kleur en antwoordde:

„U moet mij verontschuldigen, mijne heeren, deze steen is van zoo groote waarde, dat men bijna aan de echtheid er van zou twijfelen. Ik schat hem op een half millioen pond sterling.”

„Neen, mevrouw,” zei sir Arthur Perkins. „Dat is te veel; de steen zal hoogstens 75000 pond sterling waard zijn.”

Baxter keek verwonderd op. „Vijf en zeventig duizend pond sterling! Als of dat niet reeds een zeer groot kapitaal was!”

„Mag ook ik den steen eens zien?” vroeg de Amerikaan.

„Wel zeker,” antwoordde de nabob.

Manning bekeek den diamant en reikte hem toen aan professor Conte, die hem weer aan den inspecteur van politie overhandigde, zonder dat deze er naar gevraagd had.

Hij zei daarbij:

„Inspecteur, bekijk toch ook den wonder-schoonen steen eens.”

Baxter nam het kostbare voorwerp aan, bekeek het aan alle kanten en gaf het toen aan professor Conte terug met de woorden:

„Het is een steen zoo als ik er nog nooit een gezien heb.”

Maar toen de professor zijn hand uitstak om den kostbaren ring aan zijn vriend terug te geven, klonk er een kreet.

Baxter, die meende, dat de professor den ring reeds vast had, liet hem los, maar de professor had hem nog niet en de ring rolde eerst op tafel, daarna op een stoel en vervolgens op den grond.

Baxter bukte zich onmiddellijk, om den ring weer op te rapen, die volgens zijn meening op het tapijt gevallen was.

Ook Manning en Raffles begonnen te zoeken.

Maar hoe ze ook zochten, van den ring was geen spoor meer te ontdekken.

Angstig keek de inspecteur telkens weer onder alle stoelen en kon maar niet begrijpen, waar het kostbare kleinood gebleven was.

„Zoek toch niet langer, mijne heeren,” zei sir Arthur Perkins lachend, — „de schildpadsoep is zoo juist opgediend en zal zeker koud worden.”

„Maar, sir Arthur!” riep de hoofd-inspecteur uit, „uw kostbare ring —”

De Indiër maakte een onverschillige beweging met de hand.

„Die is mij niet zooveel waard om daarom mijn soep en die van u koud te laten worden,” zei hij, „en daarbij kan ik het verlies onmiddellijk weer goed maken.”

Dit zeggende haalde hij tusschen duim en wijsvinger uit zijn vestjeszak precies zoo'n ring als hij verloren had, schoof dien aan zijn vinger en zei toen lachend het gezelschap aankijkend:

„Is het zoo goed, dame en heeren, kunnen we nu gaan eten? Ja? Smakelijke maaltijd dan!”

Baxter kon van verbazing niets zeggen. Een ring, ter waarde van 75000 pond sterling, een vermogen — zou — zoo maar — verloren gaan?

De ring moest zonder twijfel door iemand opgeraapt zijn. Hij zou gaarne nu alle deuren gesloten hebben en detectives laten komen, om de zakken van ieder der aanwezigen te laten doorzoeken.

„Het is uw schuld, mr. Baxter,” zei de professor; „u liet den ring los, voordat ik hem kon aanpakken!”

„Het doet mij leed, het doet mij leed,” antwoordde de inspecteur — „maar ik meende, dat ik den ring reeds in uw hand gelegd had.”

„Ik verzoek u nog eens, heeren,” zei sir Arthur Perkins — „om uw schildpadsoep te gebruiken, en niet langer te redetwisten, anders bederft u mij den geheelen avond.”

Baxter zat als op gloeiende kolen. Zoiets had hij nog nooit bijgewoond. Hij moest steeds weer sir Arthur Perkins aankijken en zag, dat deze met de meest mogelijke kalmte zijn schildpadsoep gebruikte en dat hij zich inderdaad niets aantrok van het verlies van den ring.

„Welke groote kapitalen moest die man dan toch wel bezitten?” vroeg hij zich af.

Ook Manning en mrs. Grayson hielden zich overtuigd van de groote rijkdommen van den Indiër.

Na het souper bracht de weduwe opnieuw het gesprek op den verloren ring en zei:

„Het is toch vreemd, mijneheeren. De ring kan toch *onmogelijk* spoorloos verdwenen zijn. Er moet toch *iemand* zijn, die hem opgeraapt en verborgen heeft!”

„Maar u ziet immers wel, dat de ring niet te vinden is,” beweerde professor Conte.

„Het kan ook mogelijk zijn, dat Raffles hier als onzichtbare geest is verschenen en hem mee genomen heeft,” zei de Amerikaan schertsend.

„Onmogelijk!” riep Baxter, „Raffles zal het niet wagen, in mijn nabijheid te komen.”

„Maar waarom niet, inspecteur?” vroeg professor Conte; „het zou voor Raffles toch een kleinigheid zijn om, gekleed als kellner of ook wel als gast hier in onze nabijheid te zijn en op een, voor ons onverklaarbare wijze, den ring hebben weggenomen.”

„Ik ben van meening,” zei sir Arthur Perkins; „dat het ongemanierd van ons zou zijn indien wij nog langer over den ring spraken, omdat er een schoone, interessante dame” — hij boog naar mrs. Grayson — „hier aan onze tafel zit.

„Als de heeren er toch nog verder over spreken willen, dan doe ik mijn lieve buurvrouw het voorstel om met mij een wandeling langs het strand te maken.”

Bij deze woorden keek hij de oude millio-nairsweduwe aan en deze beantwoordde zijn blikken met een coquet lachje en zei:

„Het zal mij zeer aangenaam zijn, sir Arthur, als u een kleine wandeling met mij langs het strand wilt maken. Ook zonder onze

tegenwoordigheid zullen de heeren zich wel aangenaam kunnen onderhouden."

Zij stond op en verliet gearmd met sir Arthur Perkins de zaal.

Hoofd-inspecteur Baxter keek met een boos gezicht hen beiden na, want hij had een gevoel, alsof die rijke Indiër een mededinger van hem was.

Tot aan de terugkomst van het paar bleven de beide heeren zitten.

Baxter had in dien tusschentijd een plan ontworpen, hoe hij den medeminnaar uit het veld kon slaan.

Nauwelijks hadden sir Arthur en zijn dame weer plaats genomen of inspecteur Baxter zei:

„Neem mij niet kwalijk, sir Arthur, ik hoorde dat u gehuwd zijt met de dochter van den overleden vorst van Golconda? Heb ik dat goed begrepen?"

De aangesprokene boog en zei:

„Jawel mijnheer de inspecteur."

Baxter haalde ruimer adem; want nu was het niet mogelijk, dat sir Arthur Perkins gevaarlijk voor hem worden kon.

Raffles, die het doel van deze vraag zeer goed begreep, zei: „Ja zeker, zij is één uit velen! Mijn vriend heeft verscheidene vrouwen."

Inspecteur Baxter trok een onnoozel gezicht en vroeg:

„Verscheidene vrouwen, hoe is dat mogelijk?"

„O, dat is zeer eenvoudig," antwoordde Raffles. „Mijn vriend behoort tot de Mohammedanen en de wetten van deze relegie staan toe, dat men verscheidene vrouwen heeft."

„Dat is zeer interessant," zei mrs. Grayson, — „sir Arthur, hoe verdragen zich uw vrouwen wel onder elkander?"

„O, zeer goed, mevrouw," antwoordde de Indiër, „ieder van mijn vrouwen bezit een eigen paleis, haar eigen bedienden, en de een kent de andere niet. Ik heb een vrouw in Parijs, een vrouw in Calcutta en een in Golconda."

„U kunt dus nog een vrouw in Engeland hebben ook?" vroeg Raffles.

„O ja," zei sir Arthur, „dat kan ik zonder twijfel."

„Dat betwijfel ik sterk," beweerde Baxter, die zijn prestige bij mrs. Grayson absoluut verhoogen wilde, „ik geloof niet, dat onze wet een dergelijk huwelijk voor wettig zou verklaren; dat is toch feitelijk bigamie."

„U vergist u, mijnheer de inspecteur," zei professor Conte, „mijn vriend behoort niet tot hetzelfde geloof als wij en staat onder andere wetten dan wij hier."

„Benijdenswaardig mensch!" riep Manning uit, terwijl sir Arthur Perkins tot Baxter zei:

„Kom bij ons naar Indië, dan kunt u er ook een harem op nahouden."

„Het moet zeer interessant zijn, aan de zijde van zulk een man te leven," smachtte mrs. Grayson, en haar oogen verrieden duidelijk, dat haar hart voor den interessanten rijken Indiër reeds vuur had gevat.

Manning verliet de tafel, om sigaren te halen. Dit deed ook Baxter. Nauwelijks waren zij weg, of Raffles zei schijnbaar geheel en al zonder nevenbedoelingen:

„Eén vraag, mevrouw, heeft mr. Manning ook reeds een autogram van uw mooie, lieve hand?"

„O ja," antwoordde de weduwe gevlaid. „Ik gaf hem reeds mijn handteekening."

„Verzamelt mr. Manning autogrammen?" vroeg sir Arthur Perkins, nieuwsgierig.

„Ja vriend," antwoordde Raffles, „hij heeft, zoo als hij beweert, de grootste verzameling der wereld van handteekeningen. En geen persoon, waarmede hij kennis maakt, is voor hem veilig, vóórdat hij hem zijn handteekening gegeven heeft."

„Een vreemde manie," meende de Indiër.

„O, neen," antwoordde Raffles, en zijn woorden hadden een bijzonderen klank — „deze manie heeft volgens mijn oordeel een zeer praktisch doel."

„Een praktisch doel?" vroeg mrs. Grayson verwonderd, „ik heb de zaak tot nu toe alleen als een liefhebberij aangezien, een waarde-looze liefhebberij."

„Over de door u beweerde waardeloosheid, mevrouw —" Raffles maakte een spottende buiging — „van het verzamelen van handteekeningen door mr. Manning zult u waarschijnlijk nog van meening veranderen."

„Ik begrijp u niet, professor," zei mrs. Grayson, „doch ik vergat, dat u grapholoog bent en —" zij keek plotseling naar alle kanten rond — „ik wilde u in groot vertrouwen een verzoek doen."

„En dat is?" vroeg Raffles.

Zij begon zachtjes te praten, boog zich naar Raffles en fluisterde:

„Ik wil u tot mijn vertrouwdde maken, professor."

„Uw vertrouwen vereert mij, mevrouw," verzekerde Raffles.

„Namelijk —" zij begon nu stotterend te vertellen, alsof zij zich voor haar woorden schaamde, „toen ik een uur geleden met den hoofd-inspecteur van politie aan het strand wandelde, deed deze heer mij een huwelijks-aanzoek."

Zij sloeg blozend de oogen neer.

Brand had moeite, de tanden op elkaar te houden, om niet te schateren van het lachen.

Raffles behield zijn ernstige houding en zei: „Dat verwondert mij in het minst niet, mevrouw.

„Met uw schoonheid en uw lieftalligheid zullen er wel niet veel mannen zijn, die u geen huwelijksaanzoek doen.”

„Ik weet niet,” antwoordde de verliefde weduwe, en speelde met haar ivoren waaier, waarvan het handvat met kostbare diamanten versierd was.

„Ik heb wel reeds van verscheidene heeren een huwelijksaanzoek gehad, doch al deze voorstellen golden meer mijn vermogen dan mijn hand. Daarentegen geloof ik, dat hoofd-inspecteur Baxter een man met een edel karakter is.”

„Onvoorwaardelijk, mevrouw,” zei Raffles. „Hij is een man van — laat ons zeggen — een buitengewoon grootmoedig karakter.”

De oogen der trouwlustige weduwe begonnen te fonkelen, toen zij deze vleiende betuiging over haar uitverkorene hoorde, en zij antwoordde:

„Ik heb den inspecteur verzocht om mij zijn aanzoek morgen namiddag schriftelijk aan te bieden. En nu wilde ik u verzoeken — of u zoo goed zoudt willen zijn, mijnheer de professor, en mij uit zijn handschrift te vertellen, hoe zijn karakter is.

„U zoudt mij daarmee een zeer grooten dienst bewijzen, en ik ben gaarne bereid, professor, u daarvoor te allen tijde mijn erkentelijkheid te bewijzen.”

„Heel graag ben ik tot uw dienst, mevrouw,” verzekerde Raffles. „Geef mij den brief, dan zal ik u naar mijn beste weten als autoriteit al datgene van den hoofd-inspecteur mededeelen, wat voor u van belang kan zijn.”

Op dit oogenblik keerden Manning en de hoofd-inspecteur aan tafel terug. Vooral Baxter betuigde zijn leedwezen, dat hij een poos het gezelschap van de weduwe had moeten missen.

Hij maakte haar op een in het oog loopende manier het hof en maakte haar de liefelijkste complimentjes

De Amerikaan was echter druk in gesprek gewikkeld met sir Arthur Perkins, en nadat hij met hem over Indië en de koloniën gesproken had, wendde hij het gesprek daarheen, waar hij het hebben wilde:

„Ik weet niet, sir Arthur,” zei hij, „of u reeds in de courant hebt gelezen of ergens gehoord hebt, dat ik de grootste verzameling der wereld bezit van handschriften.”

„De professor heeft mij daarvan verteld, sir,” zei Brand.

Manning boog voor Raffles en zei tot den Indiër:

„En het is een manie, om mij van elk persoon, waarmede ik kennis maak, en die, zooals van zelf spreekt, van eenige beteekenis is, zijn handschrift te laten geven.”

Hij haalde zijn notitieboekje met de gouden vulpen voor den dag, reikte het sir Arthur Perkins over en verzocht hem:

„Wees zoo goed en geef mij voor mijn verzameling ook uw handschrift.”

Doch de Indiër wilde schijnbaar niet.

„Ik bid u, waarde heer,” zei hij, „welk doel heeft het, wanneer ik u mijn handschrift zou geven? Ik ben een onbeduidend persoon en de eenige verdienste, die ik bezit, is hoogstens dat ik een der rijkste menschen van de wereld ben.”

„Pardon”, antwoordde de Amerikaan, „dat zou alleen reeds een reden zijn, dat ik u in de afdeeling der handschriften van de geldmagaten zou classificeeren.

„Ik heb in deze klasse den ouden en den jongen Rockefeller, Morgan en andere geldvorsten. Ik zou er prijs op stellen, ook u in deze klasse te kunnen inschrijven.”

„Ik kan met Rockefeller, ondanks mijn juweelen en Indische millioenen, toch niet concurreeren,” bekende Brand.

„Dat kan ik niet beoordeelen, sir Arthur,” zei Manning, „doch het kan wel mogelijk zijn, dat u wegens uwe uitstekende positie in Indië nog wel eens een groote rol gaat spelen en uw handschrift daardoor nog een grootere waarde zou krijgen. Dus, mag ik u verzoeken?”

Met een beminnswaardig lachje reikte hij den gewaanden nabob het notitieboek, en deze nam nu de hem toegereikte vulpen, zeggend:

„U bezit de kunst om zoo beminnswaardig iets te vragen, dat men u niets weigeren kan. Daar hebt u dan mijn naam.

Sir Arthur Perkins.”

Zeer voorzichtig liet Manning de handtekening drogen, dankte den Indiër, waarna deze opstond, om zich ter ruste te begeven. Hij riep den kellner, om af te rekenen, waarbij hij het zoo inrichtte, dat het chèque-boek op de Londenschen City Bank, dat Raffles hem had gegeven, uit zijn zak viel, en door Manning werd opgeraapt.

„Hier schijnt heden alles onder de tafel te vallen,” schertste Raffles, „en alles te willen verloren gaan; eerst je ring, en nu je chèqueboek!”

„Het schijnt zoo,” zei Brand onverschillig.

„Doch mijn chèqueboek heeft voor niemand de minste waarde, als ik het niet invul. Daar-entegen kan de ring iedereen voordeel aanbren- gen.”

„Het is mij werkelijk een raadsel, waar dat kleinood gebleven is,” zei Raffles.

Toen er weer gewag werd gemaakt van den verloren ring kwamen allen nader om te luis- teren, en opnieuw over het vreemde verdwij- nen te redetwisten.

„Ik veronderstel,” zei de hoofd-inspecteur, „dat de een of andere kellner zich het klei- nood heeft toegeëigend.”

Sir Arthur Perkins echter geeuwde, waarna hij allen de hand reikte. Hetzelfde deed Raf- fles, alias professor Conte, en, door Manning gevolgd, namen zij afscheid.

Alleen hoofd-inspecteur Baxter en mrs. Grayson bleven nog een poos vertrouwelijk bij elkander zitten.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles aan het werk.

Toen Raffles, de gewaande professor Conte, met Charly Brand, de gewaande sir Arthur Perkins, in diens kamer was binnengetreden, begon hij zachtjes te lachen, terwijl zijn vriend hem verwonderd aankeek en daarna vroeg:

„Zou je mij nu niet de geheimzinnige zaak met den ring verklaren, Edward?”

„Dat spreekt van zelf,” antwoordde Raffles, „je zult toch niet gelooven dat de ring ver- dwenen is?”

„Neen, dat geloof ik ook niet, hoewel het mij onverklaarbaar is, hoe je dien truc zóó hebt uitgevoerd, dat het ding voor onze oogen onder de tafel viel en niet werd teruggevon- den.”

„Een zakkenrollerstruc”, lachte de „Groote Onbekende”. „De heele geschiedenis was niets anders dan een handigheid en een zijden draad, dien ik, zonder dat iemand het be- merkte, aan den ring heb gekroopt.”

„Heb je den ring?” vroeg Brand.

„Ik heb hem niet,” zei Raffles lachend.

„Heb je hem niet?” herhaalde Brand, die schrok en verbaasd keek.

„Neen, ik heb hem inderdaad niet!” zei Raffles.

„Ja — maar wie heeft hem dan? Er gaat zoodoende een groot vermogen voor je verlo- ren.”

„Het zal niet verloren gaan, doch alleen de aanleiding voor een leuke mop zijn, die ik met hoofd-inspecteur Baxter voor heb, opdat hij tot de overtuiging komt, dat John Raffles, *de eenige*, nog bestaat,” zei Raffles.

„Met inspecteur Baxter?” vroeg Brand.

„Jawel,” knikte lord Lister, „met inspecteur Baxter. De ring is namelijk in *zijn* bezit.”

„Je veronderstelt dus, dat Baxter hem fei- telijk in zijn bezit heeft?” vroeg Brand. „Dat is toch eenvoudig ongelooflijk!”

„Neen, Charly,” zei Raffles, nog steeds la- chend, „ik veronderstel het niet, ik weet het zeker. Natuurlijk heb ik den ring gehad, maar dat heeft maar heel kort geduurd. De onzicht- bare dunne draad bracht hem in mijn bezit, nadat hij op den grond gerold was. Toen wij allen op handen en knieën op den grond kro- pen, om hem te zoeken, was hij spoedig in den zak van den goeiegen hoofd-inspecteur ge- raakt, zonder dat deze er iets van merkte. Hij heeft hem dus, Charly, en nu zullen wij eens zien, hoe de zaak zich verder ontknoot. Ik geloof, dat het voor Baxter een prettig ver- lof wordt, en wanneer ik niet teleurgesteld word, zal hij persoonlijk ondervinden, wat het be- teekent, de politie in handen te vallen.”

Na deze woorden schelde Raffles.

Onmiddellijk verscheen de oberkellner, die persoonlijk de voorname gasten bediende, en terwijl sir Arthur Perkins een bankbiljet van vijf pond voor hem op het tapijt wierp, die de kellner dadelijk opnam, en toen eerbiedig de bevelen afwachtte, zei Raffles:

„Hoor eens, ober, hier is vandaag een merk- waardige geschiedenis voorgevallen, die wij, om het hotel niet in opspraak te brengen, nog verborgen hebben gehouden. Ge zult wel ge- hoord hebben, dat aan onze tafel een zeer

kostbare ring van mijn vriend zoek is geraakt."

"Ik heb daarvan gehoord, professor," zei de man.

"Ge weet, dat ik, als grapholoog, mij veel met misdadigers bemoei, en nu ben ik er vast van overtuigd, dat deze zoogenaamde hoofd-inspecteur van politie Baxter volstrekt geen inspecteur van politie is, doch naar alle waarschijnlijkheid de door de Londensche politie gezochte en bekende John Raffles."

"Drommels!" riep de kellner uit.

"Ik verzoek u echter," ging Raffles voort, "omtrent hetgeen ik u mededeel, het strengste stilzwijgen te bewaren, en mongen vroeg den commissaris van politie van deze plaats in mijn kamer te laten komen. Buitendien vermoeden wij dat deze zich noemende hoofd-inspecteur van politie in het bezit is van den verloren ring en verzoeken u om met eenige kellners de kleeren en den koffer van dezen heer, dien ik voor niemand anders dan voor Raffles aanzie, te doorzoeken; wij beloven dengene, die ons den ring terugbrengt, een zeer hooge belooning.

"Maar tevens verzoeken wij u, als de ring gevonden wordt bij den zoogenaamden hoofd-inspecteur van politie, om de zaak geheim te houden. Want ge weet, dat op de arrestatie van Raffles een groote belooning gezet is. Indien hij ook maar het allerminste vermoeden krijgt, dat wij hem herkend hebben, dan zal hij zonder twijfel vluchten. Noch u, noch wij zouden dan aanspraak op de belooning hebben."

Na deze opdracht verliet de ober de heeren en Raffles liep vergenoegd door het vertrek heen en weer.

"Je hebt den inspecteur weer een kool gestoofd," zei Brand.

"Ja," zei Raffles, "dat heb ik gedaan als straf voor zijn onbeschaamde leugens, toen hij beweerde, dat te Londen, behalve mijn persoon, ook nog anderen den naam van Raffles dragen —"

Op den zelfden tijd liep inspecteur Baxter in zijn kamer op en neer.

Hij dacht er overna, hoe hij aan het verzoek van mrs. Grayson zou kunnen voldoen.

De brief, dien zij verlangde, moest vóór den volgenden avond gereed zijn.

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Want hij, de voormalige onderofficier van de Schotsche garde, kon de Engelsche taal niet zonder fouten schrijven en van het schrijven van een brief had hij heelemaal geen verstand.

Daarom juist had hij de „vlooi", die de Engelsche taal zeer goed verstond, tot zijn secretaris genomen.

Plotseling kwam er een gedachte bij hem op.

Hij haalde uit zijn koffer het spoorboekje, bladerde daarin en zag dat een vroegtrein des morgens om vier uur van Brighton naar Londen vertrok.

Deze trein was om zeven uur te Londen. Hij kon dan eerst ontbijten en daarna naar het hoofdbureau gaan, om de liefdesverklaring door de „vlooi" te laten schrijven. Hij kon daarna om tien uur weer met den trein van Londen naar Brighton vertrekken en was dan tegen den middag terug.

Hij raakte weer in zijn humeur, doordat hij dezen hinderpaal uit den weg kon ruimen en ging op een stoel bij het venster zitten. Hij stak zijn handen in zijn zak.

Maar eensklaps veranderden zijn gelaats-trekken. Hij sperde den mond wijd open, keek eenige oogenblikken naar het maanverlichte strand, zijn sigaar viel op den grond en — hij trok langzaam uit zijn broekzak — den zoek geraakten ring van sir Arthur Perkins.

Hij was bleek van schrik. Toen hij met zijn linkerhand in den broekzak tastte, had hij den ring gevoeld en was van angst bijna van zijn stoel gevallen.

Met wijd opengesperde oogen bekeek hij den steen, die schitterde alsof hij vlammen en vonken sproeide; hij wist niet, wat hij beginnen moest.

Het angstzweet brak hem uit.

Indien iemand hem met den ring zag, dan zou men hem zeker voor een dief houden.

Het eenvoudigste, dacht hij, zou wel zijn, dat hij het kleenood dadelijk aan sir Arthur Perkins terug gaf en dat hij hem zou verzekeren, niet te weten, hoe de ring in zijn zak gekomen was.

Maar de klok wees reeds het tweede uur van middernacht aan. Het was dus onmogelijk, dat hij den Indiër nu nog opzocht.

Eerst den volgenden dag zou hij dat kunnen doen.

Hij overlegde, wat hij in dien tusschentijd met den kostbaren ring moest doen.

Eerst wilde hij hem in zijn koffer sluiten. Maar toen bedacht hij weer, dat iemand, gedurende den tijd dat hij afwezig was, den koffer zou kunnen openbreken en den ring er uit stelen. Hij besloot dus, hem bij zich te houden.

Maar om hem in een zijner zakken te bergen, was hem niet veilig genoeg.

Eindelijk besloot hij, om den ring in een der punten van zijn zakdoek te knooien en den zakdoek in den borstzak van zijn vest te steken.

Om te slapen was er dezen nacht geen tijd meer.

Hij schelde den kellner, liet zich thee en biscuits brengen en zei, dat hij tegen vier uur voor een klein uitstapje het hotel moest verlaten; hij wilde een zeiltochtje maken.

Deze leugen gebruikte hij opzettelijk, opdat mrs. Grayson niet te weten zou komen dat hij naar Londen gegaan was, om daar door zijn secretaris de liefdesverklaring te laten schrijven.

Alles geschiedde naar wensch. Baxter bracht de rest van den nacht voor het venster door, naar buiten, naar de ondergaande maan sturende en langzamerhand het daglicht de overwinning ziende behalen over het nachtelijk duister. Het was een zeldzaam mooie, windstille nacht en Baxter kwam er van onder den indruk, te meer daar hij zich allerlei fantasiën schiep in verband met zijn aanstaand huwelijk met de rijke mrs. Grayson, waardoor hij wat meer van het leven zou kunnen gaan genieten.

Tegen half vier verliet hij het hotel, kwam nog niemand in de gangen tegen en spoedde zich naar het station, waar hij bemerkte, dat hij met nog eenige visschers, die elken ochtend naar Londen gingen, de eenige passagier was voor dezen vroegen trein. Niemand had het gemerkt. Alles was dus prachtig afgelopen.

Een paar uur na het vertrek van Baxter, tegen ongeveer zeven uur, werd Raffles door den ober, wien hij des avonds de opdracht gegeven had betreffende den hoofd-inspecteur, gewekt en deze deelde hem mede dat de verdachte persoon het hotel om half vier had verlaten om een zeiltochtje te maken.

In dien tusschentijd had men alles van hem doorzocht, maar niets gevonden.

Hij moest den ring dus bij zich hebben en waarschijnlijk maakte hij dit zeiltochtje, om het kleynood in veiligheid te brengen.

De commissaris van politie van Brighton zou om negen uur in het hotel komen.

Raffles nam het rapport goedkeurend in ontvangst, ging ontbijten en ging daarna naar Brand, dien hij eveneens aan het ontbijt trof.

Hij had nauwelijks eenige woorden met hem gesproken, of de ober diende den commissaris van politie van Brighton, mr. Turking aan.

Na eenige oogenblikken trad deze ambtenaar binnen; hij was een man van omstreeks zestig jaar, wiens gezicht geen bijzondere intelligentie verried.

Lord Lister bood hem een stoel aan.

„Het betreft een zeer gewichtige zaak,” begon Raffles. „Ik denk, mijnheer de commissaris, dat u zeker wel gehoord zult hebben van

een zekeren John Raffles, den Grooten Londenschen Onbekende.”

„Jawel, van dezen internationalen schurk heb ik reeds veel gelezen,” zei Turking, zeer gewichtig doende.

„Goed, mijnheer de commissaris, dan moet ik u in de eerste plaats vragen, of u den hoofd-inspecteur van politie, Baxter van Scotland Yard kent?” vroeg Raffles.

„Tot mijn spijt niet. Ik ken dien collega alleen maar bij naam,” luidde het antwoord.

Dit was het juist, wat Raffles gaarne weten wilde.

Om echter zeker te zijn vroeg hij verder:

„Kent een van uw ondergeschikten inspecteur Baxter?”

„Neen, dat geloof ik niet,” zei Turking.

Op dit oogenblik kwam de ober binnen, boog voor Raffles en fluisterde hem in het oor:

„Neem mij niet kwalijk sir, een van onze huisknechts heeft den zich noemenden hoofd-inspecteur met den vroegtrein naar Londen zien vertrekken.”

„Goed, ik dank u,” zei Raffles, die nu onmiddellijk zijn plannen gereed had.

„Wij kunnen ons er immers dadelijk van overtuigen, mijnheer de commissaris, of uw collega Baxter in Londen is of niet,” zei hij.

„Als hij te Londen is, dan is het toch onmogelijk, dat hij dezelfde is, als degene die zich hier uitgeeft voor hoofd-inspecteur van politie Baxter.”

„Neen, dat kan niet,” bevestigde Turking.

„Ziet u, mijnheer de commissaris,” zei Raffles verder, „mijn vermoeden is, dat deze, zich noemende hoofd-inspecteur van politie, de veel gezochte John Raffles is.”

De commissaris keek verwonderd op en antwoordde:

„Dat zou iets bijzonders zijn en als u zich niet vergist, dan zou het mij en mijn beambten misschien kunnen gelukken, Raffles eindelijk te arresteren!”

„Indien u zoo iets van plan zijt, mijnheer de commissaris,” zei Raffles, „dan moet u zich stipt aan mijn instructies houden. Ik ben als schriftkundige dikwijls in aanraking gekomen met groote misdadigers, u kunt dus gerust op mij vertrouwen.”

„Dat doe ik gaarne, professor,” zei Turking.

„Wij hebben in dit geval een grooten voor-sprong,” ging Raffles voort. „Hier in het hotel woont op het oogenblik een zekere mrs. Grayson, die eenige millioenen bezit; zij is een weduwe, naar wier hand Raffles, of zoo als hij zich hier noemt, hoofd-inspecteur van politie, Baxter dingt.

„Hij wendt alle mogelijke pogingen aan om

de weduwe te trouwen. Dat is het lokaas, waarmede wij den snoek kunnen vangen.

„Hij is op dit oogenblik niet in het hotel, maar het staat vast, dat hij terug komt. U moet u met uw beambten gereed houden, om hem, op een aanwijzing van mij, te arresteer en naar de gevangenis te vervoeren.

„Maar wees vooral voorzichtig en laat u door *niets* misleiden, want Raffles heeft de gewoonte om, wanneer hij, gelijk nu, zich uit geeft voor een inspecteur van politie, zich vooraf te voorzien van alle mogelijke legitimatie-papieren. Hij zal, wanneer hij deze papieren vertoont, beslist probeeren om een arrestatie te voorkomen.”

„Het is goed dat u mij dat zegt, professor,” zei Turking. „Ik zal mij niet laten misleiden, maar het zou mij zeer interesseeren als u mij wildet zeggen, welke vermoedens u tegen hem hebt.”

„Ik heb er reeds gewag van gemaakt, mijnheer de commissaris, dat er twee redenen zijn voor mijn vermoeden,” aldus begon Raffles.

„Ten eerste toonde deze gewaande hoofdinspecteur mij eens een brief, waarvan ik hem een verklaring moest geven, en toen zag ik uit het handschrift en den inhoud, dat de beruchte Raffles het geschreven had.

„U weet zeker wel, dat de schurk een voor liefde heeft om zijn visitekaartjes of brieven aan de menschen te toonen en zich vroolijk te maken over hen, die hij beet genomen heeft.

„Deze brief wekte reeds direct mijn vermoedens op. Maar, ten tweede, is er gisteravond aan de tafel, waar ik zat, een kostbare ring, ter waarde van 75,000 pond sterling, zoek geraakt en nu heb ik een sterk vermoeden, dat de zoogenaamde inspecteur zich den ring heeft toegeëigend.

„Hij maakt nu een zeiltochtje en zal den ring zeker ergens aan het strand verbergen, om hem bij een gunstige gelegenheid terug te halen.”

„Het is jammer, mijnheer,” zei de commissaris van politie, „dat u mij niet reeds eerder bericht hebt gezonden, want dan hadden wij den spitsboef den buit misschien nog kunnen ontnemen.”

„Daaraan heb ik niet gedacht,” antwoordde Raffles, „maar laten wij ons er nu eerst eens van overtuigen of de hoofdinspecteur van politie Baxter te Londen is. Laat ons naar Scotland Yard telefoneeren.”

Na deze woorden gingen zij naar de telefooncel van het hotel en lieten zich met Londen verbinden.

ZESDE HOOFDSTUK.

Hoe Baxter eene liefdesverklaring schrijft.

„O zalige vacantielijd, o heerlijke tijd,” zong de „vloo” iederen ochtend, wanneer hij op het bureau kwam, waar hoofdinspecteur Baxter door afwezigheid schitterde.

Ook dezen morgen kwam Marholm precies

een half uur te laat op het hoofdbureau van politie.

Hij vermoedde niet, wat hem te wachten stond.

De beambten wilden hem in de vestibule

een wenk geven, doch zij werden daarin verhinderd door de toevallige aanwezigheid van een hunner superieuren.

Toen Marholm de deur van het bureau open deed, schrok hij zoo, dat hij zich het liefste weer met een luchtsprong uit het hoofdbureau van politie verwijderd had.

Doch het was te laat.

Met gefronste wenkbrauwen keek hem als een naderend onweer zijn chef, hoofd-inspecteur Baxter, aan, die reeds een paar uren voor zijn schrijfbureau wachtte.

Hij had zijn horloge voor zich op het schrijfbureau gelegd, en toen de „vloot" met een bijzonder beminnelijk: „goeden morgen, mijnheer de hoofd-inspecteur" naderbij kwam, knorde en bromde deze eenige onverstaanbare woorden en antwoordde:

„Dat gaat hier mooi toe, hoe laat is het?"

„Dat weet ik natuurlijk wel, mijnheer de inspecteur," zei Marholm gevat.

En terwijl de „vloot" nu weer zijn oude brutaliteit in praktijk bracht, voegde hij er aan toe:

„Als hoofd-inspecteur van politie, waarnemend chef van den zich met verlof bevindende hoofd-inspecteur van politie, heb ik het recht, zoo stipt in dienst te komen als de hoofd-inspecteur zelf."

Baxter beet zich op de lippen, keek Marholm woedend aan en zei:

„Dus bedoel je, dat ik, je chef, de gewoonte heb, een half uur later dan de dienst het voorschrijft, in het bureau te verschijnen?"

„Dat heb ik niet gezegd," sprak Marholm tegen, „doch het is een feit, dat u altijd om dezen tijd in dienst komt. Ik heb tot nu toe gemeend, dat dit uw voorschrift is."

De hoofd-inspecteur stond op en zei woedend:

„Weet je wel, Marholm, dat je onbeschaamdheid alle grenzen te buiten gaat? Wanneer ik mijn goeden luim gedurende mijn verlof niet bederven wilde, zou ik nu eens een hartig woordje met je spreken."

„Neem me niet kwalijk, inspecteur, u hebt nu volstrekt niets te zeggen," hernam Marholm. „U bent in het geheel niet in dienst, u hebt hier op dien stoel, waar u gezeten hebt, niets te maken. Ik ben nu hier, totdat uw verlof geëindigd is, de uitvoerende macht. Indien u iets van mij wenscht, wees dan zoo goed om in de voorkamer te wachten en laat u dan door een beambte bij mij aandienen."

„Dat zou een kolfje naar je hand zijn, hè?" beet Baxter hem toe. „Je bent totaal krankzinnig geworden! Ik zal mij bij jou laten aandienen?"

„Natuurlijk!" antwoordde de „vloot" met

buitengewone kalmte. „Een ambtenaar, die niet in dienst is, is geen ambtenaar. Die is een particulier persoon geworden."

„Ik verzoek u dus, het bureau te verlaten en mij niet langer te storen."

Baxter begon nu toch te lachen. Tegen dien humor was hij niet bestand.

„Je maakt natuurlijk gekheid, Marholm, je bent toch inderdaad een origineele kerel," zei hij.

„Staak nu maar je flauwe grappen, want je kunt wel begrijpen, dat ik niet zonder reden naar hier ben gekomen."

„Dat begrijp ik zeker," zei Marholm, die zag dat hij 't gewonnen had. „Ik heb mij er echter over verwonderd, dat u niet reeds lang teruggekomen zijt. U bent toch zoo'n ijverig ambtenaar, inspecteur"

Baxter bemerkte de ironie niet en antwoordde, terwijl hij zich trotsch op de borst sloeg:

„Dat ben ik zonder twijfel, Marholm. Ik kan met trots beweren, dat ik een der beste ambtenaren van mijn vaderland ben! Doch luister nu eens, ik heb maar weinig tijd en moet je om een dienst verzoeken"

„Allright", antwoordde de „vloot", „laat ons dan gaan zitten en vertel mij dan, wat er van uw dienst is."

Hij ging op den stoel van den hoofd-inspecteur zitten, sloeg het eene been over het andere en haalde zijn pijp uit den zak.

„Hoor eens, Marholm", zei Baxter, „ik heb je immers, vóór dat ik met verlof ging, een kistje heerlijke sigaren geschonken. Is dat al leeg?"

De „vloot" stak zijn pijp aan, blies eenige rookwolken de lucht in en zei:

„De sigaren waren zóó slecht, dat ik ze voor rooktabak stuk heb gesneden en er nu mijn pijp mee rook."

„Dat verbeeld je je maar," meende Baxter. „Ik rook die sigaren reeds verscheiden jaren"

„Dan is 't geen wonder, dat u altijd meent, dat het mijn tabak is, die hier in het bureau zoo'n onaangename reuk verspreidt," merkte Marholm gevat op. „Ik raad u aan, mijnheer de inspecteur, om in het vervolg een beter soort te rooken."

Vóórdat Baxter nog kon antwoorden schelde de telefoon.

De „vloot" nam den hoorn van den haak en meldde zich:

„Hier inspectie van politie van Scotland Yard, met wien spreek ik?"

„— — Ik wilde u vragen, of hoofd-inspecteur Baxter aanwezig is", klonk het terug.

Het was de uit Brighton telefoneerende

commissaris van politie, die in gemeenschap met professor Conte informeerde, of Baxter in dienst was.

„Jawel”, antwoordde de „vloot”. „Hoofd-inspecteur Baxter bevindt zich hier in het bureau.”

In het volgend oogenblik sprong Baxter van zijn stoel op, wierp zich op de „vloot” en schreeuwde:

„Mijnheer — wat veroorlooft u zich — ik ben toch met verlof —”

De „vloot” had den hoorn weer op den haak gelegd en aldus de verbinding verbroken.

„U bent natuurlijk met verlof, doch op het oogenblik bent u toch hier bij mij in het bureau”, zei Marholm.

„Dat is waar,” zei Baxter, „doch ik ben toch niet in dienst. Wie kan dat wel geweest zijn?”

„Misschien uw oom!” meende Marholm.

„Oom? Oom? Ik heb geen oom. Ik ken geen oom. Ik heb nooit een oom gehad,” zei Baxter nijdig.

„Zoo?” hernam Marholm. „Nu, dan heeft misschien iemand, toen u met verlof ging, een grap uitgehaald. Hier telefoneerde een persoon, die zich als uw oom voorstelde, en vroeg, of u nog aanwezig of reeds met verlof waart.”

„Onzin,” snauwde Baxter. „Iemand heeft zich willen oriënteren. De een of andere misdadiger. Wie kan dat nu wel geweest zijn?”

„U hadt mij niet in de rede moeten vallen, inspecteur,” zei Marholm, „dan had ik het waarschijnlijk vernomen. Nu is het er te laat voor. Stel u overigens gerust. Hier komen iederen dag wel een dozijn aanvragen, of u nog met verlof bent.”

„Dat geloof ik gaarne,” meende Baxter. „De misdadigers van Londen hebben er schijnbaar groot belang bij, dat ik niet in dienst ben. Dat is voor deze sujetten je reinste vacantie. Hier zijn toch zeker sedert de laatste dagen verscheidene misdaden gepleegd, niet waar?”

„Integendeel, inspecteur,” zei Marholm. „Ik heb met mijn ondergeschikten zulk een strengen dienst ingericht, als nog nimmer in Londen gekend was. Zelfs van den zeer geliefden John Raffles is, sedert u met verlof bent, niets gehoord. Ik zou hem, hoeveel leed het mij ook zou verschaffen, in mijn hoedanigheid van plaatsvervangend hoofd-inspecteur van politie onvoorwaardelijk gevangen nemen.”

Baxter, die zich over deze laatste opmerking het meeste ergerde, antwoordde:

„Dat wil zeggen, indien je hem machtig kunt worden. Je schijnt je werkelijk te verbeelden, dat je meer doorzicht heb dan ik, je chef. Doch laat ons dit gesprek staken.”

„Ik verzoek u, inspecteur,” zei Marholm nu,

„om zoo beknopt mogelijk te zijn, daar ik mijn tijd niet langer meer beschikbaar voor u heb. Wat wenscht u van mij?”

Baxter werd plotseling verlegen. Hij schoof op zijn stoel heen en weer, kuchte eenige keeren, spuwde uit het geopende venster op de binnenplaats en begon eindelijk:

„Je weet, mijn beste Marholm, dat wij altijd goede vrienden geweest zijn”.

„Aha”, dacht de „vloot” bij zich zelf, „nu bakt hij weer zoete broodjes, daar ik hem op de eer of andere manier van dienst moet zijn”.

„Natuurlijk zijn wij goede vrienden”, zei de secretaris.

„Welnu”, sprak Baxter verder, „ten gevolge van deze goede vriendschap, die ons aan elkander verbindt, kwam ik heden bij je, om een vriendschapsdienst van je te vragen. Je weet, dat ik nog van de oude school ben en helaas met de Engelsche taal een beetje op gespannen voet sta. Ik heb een brief noodig!”

„Wanneer het niets anders is, mijnheer de inspecteur, dan ben ik gaarne tot uw dienst”, zei Marholm.

„Je bent een flinke kerel, beste Marholm,” zei Baxter, „ik heb voor dit doel eenige velletjes papier en enveloppen gekocht, vóórdat ik hierheen kwam”.

Hij haalde nu uit een klein pakje eenige rose velletjes papier en enveloppen, verguld op sneê.

„Drommels!” zei de „vloot”, toen hij het rose papier zag, — „het gaat zeker om een minnebrief?”

„Geraden, beste Marholm,” zei Baxter, „het gaat om een minnebrief, en wel: Ik heb kennis gemaakt met een schatrijke millionairsweduwe, en heb zeer veel kans, dat zij mijn vrouw wordt. Denk eens aan, wanneer ik het geluk zou smaken, de millionairsweduwe te trouwen, dan zou ik den dienst vaarwel zeggen, en jij werd beslist mijn opvolger”.

„Zoo, daarom moet ik nu voor u een minnebrief schrijven!” knikte Marholm. „Wees zoo goed, mij te dicteeren.”

De „vloot” nam een van de rose velletjes, doopte de pen in den inkt en keek vol afwachting den hoofd-inspecteur aan.

Deze had een sigaar opgestoken, begon te rooken en liep, in gedachten verzonken, het bureau op en neer.

Eindelijk bleef hij voor Marholm staan en zei:

„Schrijf: Hoogstaangebedene, hoogachtenswaardige, allerliefste mevrouw!”

Daarna begon hij weer het vertrek op en neer te loopen in zware gepeinzen verzonken.

Nadat er aldus eenige minuten verlopen waren, zei de vloot:

„Hoor eens, inspecteur, wanneer dat in zóó'n tempo verder gaat, dan zullen wij, als het bureau gesloten wordt, nog niet met den brief gereed zijn."

„Je hebt gelijk, beste Marholm, je hebt gelijk," bekende Baxter, „en ik wil je een voorstel doen: schrijf maar zoo als je meent dat het behoort, dan zijn wij het vlugst met den brief gereed".

„Allright", antwoordde de „vloot", „dan zal ik het zaakje maar alleen klaar spelen."

Terwijl Baxter met belangstelling toekeek, begon zijn secretaris den brief te schrijven. Het waren twee zijden vol, vóórdat hij gereed was. Daarna ging hij op zijn gemak in zijn stoel zitten, nam den brief en zei:

„Hoor nu maar eens, wat ik geschreven heb:

„Hoogaangebenedene, hooggeëerde mevrouw!

De zonnestrallen kunnen bij zomerdag niet zoo warm zijn als de gevoelens, die ik voor u koester. Ik zou gaarne als een hond aan uw voeten willen gaan liggen en met mijn staart kwispelen en zou overgelukkig zijn, als uw heerlijk schitterende oogen zich wilden verwaardigen op mijn getrouwe hondenoogen neer te zien, terwijl u mij daarbij dan de woorden toevoegt: Ik bemin je! Hond!

De „vloot" hield een oogenblik op en Baxter zei:

„Je bent waarlijk een genie, Marholm. Het is, alsof een dichter het geschreven heeft. Vooral de vergelijking met den hond vind ik prachtig!"

„Het wordt nog veel mooier... luister," zei Marholm en ging voort:

„Sta mij toe, dat ik u, waarde mevrouw, met deze woorden mijn liefde begin te verklaren, een liefde, die met een vuurspuwenden berg te vergelijken is, een liefde, die zoo sterk is, dat zij met haar armen u door de heele wereld zou kunnen rondragen. — O, u kunt niet begrijpen, hoe ik er naar verlang, u aan mijn hart te kunnen drukken en uit te roepen: De geheele wereld behoort mij! Ik heb haar veroverd, de edelste van alle vrouwen!

Wees ervan verzekerd, mijn aangebedene geliefde, dat ik krankzinnig of een zelfmoordenaar zou worden, als u mij geen gehoor geeft. In koortsachtige afwachting, dat u mij na ontvangst dezer letteren bij u zult laten ontbieden, verblijf ik met de meeste hoogachting

Uw liefhebbende:

Phileas Baxter.

Hoofdinspecteur van politie."

Toen de „vloot" den brief tot het einde gelezen had, begon Baxter van plezier over den inhoud te dansen.

Gaarne zou hij zijn secretaris omhelsd hebben. Hij haastte zich den brief in zijn zak te steken, zijn hoed op te zetten en, nadat hij zijn secretaris bedankt had, het bureau te verlaten.

Toen hij vertrokken was, schaterde de „vloot" het uit van lachen en zei:

„Het wordt waarlijk tijd, dat hij eens weer door Raffles naar een koud-waterinrichting gestuurd wordt. Ik geloof, dat Baxter op het punt staat om weer een nieuwe domheid te begaan."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een opziendbarende arrestatie.

Hoofd-inspecteur Baxter had voor het hoofdbureau een auto genomen en aan den chauffeur opgedragen, om naar de London City Bank te rijden. Hij moest daar nog wat geld opnemen, want door het weelderige leven, dat hij te Brighton leidde, was zijn geld opgebraakt.

Toen hij uit de taxi stapte, zag hij voor zich een heer de trap opgaan, die hem zeer bekend voorkwam.

Maar eerst toen hij dicht achter den heer bij den kassier stond, schrok hij, want deze persoon was zijn nieuwe bekende mr. Manning.

Baxter ging achter een der pilaren staan, zoodat de Amerikaan hem niet zien kon.

Dat mocht ook niet gebeuren, want hij had immers in het hotel beweerd, dat hij een roeitochtje wilde maken.

Maar hij hoorde duidelijk, dat de kassier zei: „Zie daar 20,000 pond sterling voor de chèque van mrs. Grayson, maar het doet ons leed, de chèque van Sir Arthur Perkins niet te kunnen uitbetalen, omdat wij met dien heer niet in rekening-courant staan.”

„Heeft Sir Arthur Perkins bij u geen rekening-courant loopen?” vroeg Manning verwonderd; „ik heb van hem toch de chèque van veertig duizend pond ontvangen.”

„Neen mijnheer, het doet mij leed,” antwoordde de kassier, „die heer is ons niet bekend. Het is mogelijk, dat hij eerst in den loop van den dag het bedrag voor de chèque aan ons komt ter hand stellen.”

Na deze woorden verwijderde de Amerikaan zich, zonder naar Baxter om te zien.

Baxter dacht na over hetgeen hij gehoord had.

Wat zou dat toch met die chèque zijn? Hoe zou mrs. Grayson, zijn aanstaande vrouw, er toe gekomen zijn om mr. Manning een chèque te geven? Was zij hem geld schuldig?

Het was voor hem een raadsel. Maar daar hij weinig tijd had, reikte hij zijn chèque den kassier over, ontvang het verlangde bedrag van 100 pond sterling en moest zich nu haasten, om den naar Brighton vertrekkenden trein nog te halen.

Toen hij het doel van zijn reis bereikt had en den trein had verlaten zag hij, dat Manning uit een anderen coupé kwam en Baxter voelde zich verlicht, toen hij eindelijk, zonder door deze gezien te worden, op straat kwam om zich naar zijn hotel te spoeden.

Hij bemerkte niet eens, dat van het station af eenige heeren in burgerkleeding hem op den voet volgden.

Zijn hoofd was te vol van den brief aan mrs. Grayson, dien hij haar moest overhandigen.

Zoodra hij in het hotel kwam, riep hij den kellner en gaf hem den brief om dien bij zijn geliefde te bezorgen.

Nauwelijks had de kellner den brief afgegeven, of de deur werd geopend en vier heeren traden bij Baxter binnen.

Een van hen trad op den hoofd-inspecteur toe en zei:

„Ik ben de commissaris van politie Turking.”

„Dat is mij zeer aangenaam, waarde collega,” antwoordde Baxter; „wat is het doel van uw komst?”

In plaats van eenig antwoord gaf de commissaris een wenk aan de agenten; dezen vatten Baxter aan en begonnen voor hij nog begreep wat er gebeuren zou, zijn zakken te doorzoeken.

Een van hen had het geluk, den zakdoek uit den vestzak te trekken en den daarin verborgen ring te voorschijn te halen.

Nauwelijks was de ring in handen van den commissaris van politie, of hij gaf, terwijl hij een revolver te voorschijn haalde en die op Baxter richtte, den agenten het bevel. „Boeit hem!”

Eerst thans begreep Baxter wat er met hem gebeurde.

Hij schreeuwde als een krankzinnige.

„Wat wilt gij van mij? Ben je gek — heeren —! Raak mij niet aan? — Laat mij los, ezels — idioten!”

„Zwijg,” riep de commissaris van politie. „Iedere tegenstand is te vergeefs. Ge zijt eindelijk herkend. Niets baat u meer. In naam

der Engelsche wetten arresteer ik u, John Raffles!"

Toen begon de hoofd-inspecteur, ofschoon hij woedend was, toch te lachen.

„Wat?" riep hij uit, „ziet ge mij voor Raffles aan? — Ge zijt inderdaad krankzinnig, mijneheeren. — Jullie zijn de grootste domkoppen van Engeland! — En gij, mijnheer, verdient waarlijk niet, commissaris van politie te zijn. — Ik ben hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard en de duivel mag mij halen als ik u deze daad niet betaald zet!"

„Brenge hem weg," zei de commissaris van politie tot zijn agenten. „Wij zullen hem morgen naar Londen transporteren en daar zullen wij wel verder zien, wat er met hem gebeuren moet. Brenge hem naar de cel en bewaakt hem goed."

In plaats dat Baxter zich nu gewillig weg liet voeren, daar hij toch wel kon begrijpen, dat een en ander op een misverstand moest berusten, stelde hij zich aan als een bezetene, hetgeen den slechten indruk, dien Turking reeds door het vinden van den ring van hem gekregen had, nog versterkte.

Onder luid protest en met vele schimpwoor-

den, die Baxter de detectives naar het hoofd slingerde, werd hij weggevoerd, eerst de gang over en toen de trap af. Baxter dacht een beroerte van schaamte en woede te krijgen, toen hij onder aan de trap de volimineuse figuur zag staan van Mrs. Grayson, die door haar lorgnon het spektakel gadesloeg, terwijl Sir Arthur Perkins en Professor Conte naast haar stonden; de eerste maakte een spottende buiging en nam diep zijn cilinderhoed voor hem af, laatstgenoemde streek met zijn linkerhand door zijn baard en deed geen moeite zijn lachen te verbergen.

Aldus werd hij alle trappen afgevoerd en op straat gebracht, waar een auto gereed stond om hem naar het huis van bewaring te brengen.

Toen hij wilde instappen hoorde hij een bekende stem.

Professor Conte ging naar hem toe en zei: „Brenge mijn groeten over aan den inspecteur van politie Baxter te Londen."

Dat waren de laatste woorden, die Baxter hoorde van de vrienden, waarmede hij in zijn verlof had kennis gemaakt.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De chèque-vervalscher.

Het was op den avond van dienzelfden dag, dat Raffles in het vertrek van Brand kwam en tot hem zei:

„De vos zit in de val. Ik heb hem."

„Wien heb je?" vroeg zijn vriend, die op een divan lag uitgestrekt en een krant las.

„Het is een lange geschiedenis die ik je vertellen moet. Luister:"

Raffles ging op een stoel naast den divan zitten en stak, voor hij begon te spreken, een sigaret op.

Daarna zei hij:

„Voor ongeveer vijf jaar leerde ik in een speelclub te Londen een zekeren graaf Czyka kennen, en deze man toonde na eenigen tijd, dat hij niets anders was dan een der bekwaam-

ste chèque-vervalschers, die er ooit bestaan hebben.

„Steeds wist hij op de een of andere manier duizenden handteekeningen te verkrijgen en door de chèques, die wij aan hem afgaven kwam hij er mee op de hoogte aan welke Banken wij rekeningen-courant loopen hadden.

„Bij die Banken kocht hij chèqueboeken en vervalschte de onderteekening, die hij door middel van onze brieven nauwkeurig kende.

„De schurk heeft mij destijds voor een bedrag van 40,000 pond opgelicht en veroorloofde zich bovendien nog, mij een zeer ironischen brief te schrijven.

„Dien kerel heb ik eindelijk nu ontdekt."

„Jij hadt in plaats van Baxter hoofd-in-

specteur van politie te Londen moeten worden," beweerde Charly!

"Dank je wel," antwoordde Raffles, "ik ben niet geschikt voor ambtenaar. Trouwens mijn vak is veel interessanter."

"Waar heb je dien kerel dan eindelijk ontdekt?" vroeg Brand.

"Hij is hier te Brighton," antwoordde Raffles. "Hij bevindt zich met ons in het zelfde hotel."

"En heeft hij je niet herkend?"

"Hoe kan hij dat?" vroeg Raffles, "ik geloof niet, dat mijn vermomming als professor Conte eenige gelijkenis heeft met den jongen lord, dien de man destijds in de speelclub te Londen heeft leeren kennen."

"Je maakt mij nicuwsgierig, wie is het dan toch?" drong Brand aan.

Raffles gaf kortaf ten antwoord:

"Niemand anders dan mr. Manning!"

Van verbazing sprong Brand een voet in de hoogte.

"Wat?" riep hij uit: "Mr. Manning, de millionaire uit Amerika?!"

"Ja, diezelfde Amerikaansche millionaire, Charly," knikte Raffles. "Hij verstaat het meesterlijk om zich buiten de gevangenis te houden. Maar thans zal ik hem laten brengen, waar hij reeds verscheiden jaren moest zijn."

"Dat is dus de groote voorliefde van dien kerel voor handteekeningen!" riep Brand uit.

"Juist, Charly," lachte Raffles, "onder het voorwendsel van handteekeningen te verzamelen en de grootste collectie autographen der wereld te bezitten, laat hij zich door iedereen, die hem vermogend toeschijnt, zijn handteekening geven en vorscht daarna uit bij welke Bank de menschen hun geld gedeponereerd hebben.

"Ik ben zoo even door een telefonisch gesprek met de City Bank te Londen te weten gekomen, dat Manning, die hedenvoormiddag te Londen geweest is, daar op jouw naam — Sir Arthur Perkins — een chèque gepresenteerd heeft."

"O, nu begrijp ik pas, waarom je mij gezegd hebt, dat ik in tegenwoordigheid van dien kerel het chèqueboek moest laten vallen, zoo dat hij het zag!"

"Ja, Charly, dat was het net, dat ik naar hem uitwierp. Ik heb mij niet vergist, reeds hedenochtend heeft hij geprobeerd, om bij de Bank zich een chèque te laten uitbetalen.

Maar bovendien heeft hij ook een valsche chèque van mrs. Grayson, die haar kapitaal bij die Bank gedeponereerd heeft, ter uitbetaling aangeboden en het geld er voor ontvangen."

"En wat ben je nu van plan te doen?"

"Ik zal hem laten arresteeren en dat zal de „vloot", die Baxter te Londen thans vervangt, moeten bewerkstelligen.

Ik zal daarvoor dadelijk een telegram aan Marholm zenden."

Raffles ging zitten en schreef het telegram, dat hij persoonlijk naar het telegraafkantoor bracht.

Den volgenden morgen werd Baxter, vergezeld door vier detectives, met den eersten trein naar Londen getransporteerd.

Op hetzelfde uur kwam een trein van Londen te Brighton aan, waarin zich de „vloot" bevond met zes agenten om te Brighton, naar aanleiding van een ontvangen telegram, den chèque-vervalscher Czyka gevangen te nemen.

Raffles wist dat de trein met de „vloot" en zijn beambten even vóór acht uur te Brighton zou aankomen.

Daarnaar had hij zijn schikkingen getroffen.

Even na zeven uur liet hij zich door een kellner bij Manning aandienen en trof hem aan de ontbijttafel.

"Ga zitten, waarde professor," zei de Amerikaan; "waaraan heb ik de eer te danken dat u zoo vroeg bij mij komt?"

"Aan een zeer ernstige zaak, sir —" zei Raffles.

"Welke zaak is dat dan?" vroeg Manning.

Lord Lister keek den oplichter scherp aan en antwoordde:

"Het betreft een chèque van mrs. Grayson."

Bij deze woorden verloor de Amerikaan reeds onmiddellijk zijn tegenwoordigheid van geest.

De oogen van Raffles vertelden hem meer dan woorden doen konden.

Hij begreep, dat hij verloren spel had en dat zijn schurkenstreken ontdekt waren.

"U hebt zich gisteren," zei Raffles, een chèque van mrs. Grayson, groot 20,000 pond sterling, aan de City Bank van Londen laten uitbetalen.

"De dame verzoekt u thans, om mij dat geld in handen te geven, omdat zij niet verkiest, zoo als u wel denken kunt, met u in aanraking te komen."

Czyka haalde zijn portefeuille voor den dag en nam daaruit met bevende handen de nog niet door hem aangeroerde twintig banknoten van 1000 pond sterling en legde die voor Raffles op tafel neer.

Stilzwijgend nam Raffles het geld op, stak het in zijn zak en zei toen:

"Ik geef u thans den raad om onmiddellijk het hotel te verlaten."

Na deze woorden stond hij op en verliet de kamer.

Toen Raffles aan het eind van de gang zijn kamer betrad, hoorde hij de hem bekende stem van de „vloer”, die tot een der kellers zei:

„Waar is de kamer van een zekeren mr. Manning?”

„No. 311, sir,” antwoordde de keller.

Nadat Raffles zich verwijderd had, was de Amerikaan hals over kop zijn koffer gaan pakken.

De grond werd hem hier te warm. Maar terwijl hij hiermede druk bezig was, schrok hij, wijl aan zijn deur werd geklopt.

Hij durfde niet „binnen” te roepen.

De deur werd nu geopend, en de „vloer”, gevolgd door verscheiden politieagenten, trad binnen.

„In naam der wet, neem ik u gevangen, John Raffles!” riep de „vloer”.

Manning liet zijn armen slap langs zijn lichaam neerhangen; daarna maakte hij de beweging alsof hij een wapen uit zijn broekzak wilde te voorschijn halen, maar reeds voor dat hij dit doen kon, hadden de „vloer” en een der agenten hem geboeid.

De chèque-vervalscher zonk nu geheel uitgeput op een stoel neer.

De „vloer” keek hem aan en zei:

„In het telegram dat ik ontving, stond vermeld, dat gij waarschijnlijk een valsche Raffles zijt.

„De echte Raffles zijt ge niet, dat is zeker. Wij zullen daarom uw koffers eens onderzoeken.”

Marholm begon met de agenten de bagage te doorzoeken.

Een der koffers was half vol met chèqueboeken uit alle werelddeelen, terwijl zeer goed geregeld naar alphabetische rangorde, massa's handteekeningen van vermogende lieden en hooggeplaatste personen den inhoud uitmaakte van een speciaal daartoe ingerichten koffer.

De „vloer” liet de koffers verzegelen en weder genoten de nieuwsgierige hotelgasten het aangename schouwspel, dat een hunner bekenden als bedrieger werd gevangen genomen.

Toen de „vloer” des namiddags met den gevangene te Londen terugkwam, wachtte hem een nieuwe verrassing.

Met een spottend gezicht deelde een der agenten hem mede, dat er iets buitengewoons was voorgevallen.

Men had hoofd-inspecteur Baxter, bewaakt door vier agenten, gevankelijk binnengebracht.

„Dat heb ik wel gedacht,” zei Marholm.

Toen hij in het bureau kwam, zat Baxter

daar, die dadelijk, nadat men hem herkend had, van zijn boeien bevrijd was geworden.

Toen de „vloer” binnen kwam riep hij: „Waar heb jij rondgezworven? — Hoe kom je er toe, je dienst te verlaten? — Wat heb je uitgericht?” —

„Inspecteur, ik hoorde zoo juist, dat men u, vermoedende dat ge Raffles waart, gevangen genomen en naar hier vervoerd heeft.

Inmiddels heb ik een anderen Raffles te Brighton gevangen genomen.”

„Te Brighton? Daar kom ik immers juist van daan!” riep Baxter uit. „Ik breng mijn verloftijd daar door! Men moest den commissaris van politie van Brighton naar een idiotengesticht brengen.

„Die man had het toch voor onmogelijk moeten houden, dat ik Raffles ben. Zoo als die zie ik er toch waarachtig niet uit.”

„Nee, u hebt niet de minste gelijkenis met hem,” erkende Marholm.

„Wat had je dan in Brighton te zoeken?” vroeg Baxter opnieuw.

„Ik heb u toch reeds gezegd, dat ik een valschen Raffles gearresteerd heb, een sujet, dat wij reeds lang gezocht hebben. Hier is de kerel,” zei Marholm en opende de deur van de cel waar Manning zat.

De hoofd-inspecteur had nog niet vergeten, dat de Amerikaan den vorigen dag er mede gespot had, dat hij, Baxter, toen gevangen werd genomen.

Hij wierp den chèque-vervalscher een vloed schimpwoorden naar het hoofd en riep:

„Jij krijgt levenslange gevangenisstraf, daar zal ik voor zorgen!”

Bij het verhoor dat Manning voor den politierechter onderging, kwam het aan den dag dat het geld van mrs. Grayson, dat de spitsboef zich op de valsche chèque had laten uitbetalen, door professor Conte voor mrs. Grayson teruggevorderd was.

„Wij moeten natuurlijk ook de weduwe daarover hooren,” beweerde de hoofd-inspecteur, wien het er om te doen was om zich in den vollen glans zijner ambtswaardigheid aan de rijke weduwe te vertoonen.

„Zend een der agenten naar Brighton en laat mrs. Grayson en professor Conte dadelijk hier komen.”

Den volgenden dag kwam de trouwlustige weduwe, onder begeleiding van een agent, bevend van angst, aan het hoofdbureau van politie.

Maar professor Conte verscheen niet. Hij was reeds den vorigen middag naar Parijs vertrokken.

Toen het verhoor van mrs. Grayson afgevoerd was, bleek, dat zij professor Conte niet

had opgedragen, om de 20,000 pond sterling voor haar terug te vorderen.

Terwijl Baxter er nog over na dacht hoe de professor daartoe dan wel gekomen was, werd de deur geopend en verscheen iemand, die Baxter een brief overhandigde.

Toen de inspecteur dien opende, werd hij doodsbleek, want hij las het volgende:

„Mijn waarde hoofd-inspecteur Baxter! Het doet mij genoegen, dat ik u van den dwazen stap heb teruggehouden, om het oude wijf mrs. Grayson te trouwen.

Uw rooskleurige minnebrief heeft de weduwe mij, op mijn verzoek, cadeau gegeven; ik zal dien in mijn verzameling een plaatsje geven. Ik heb mij door den

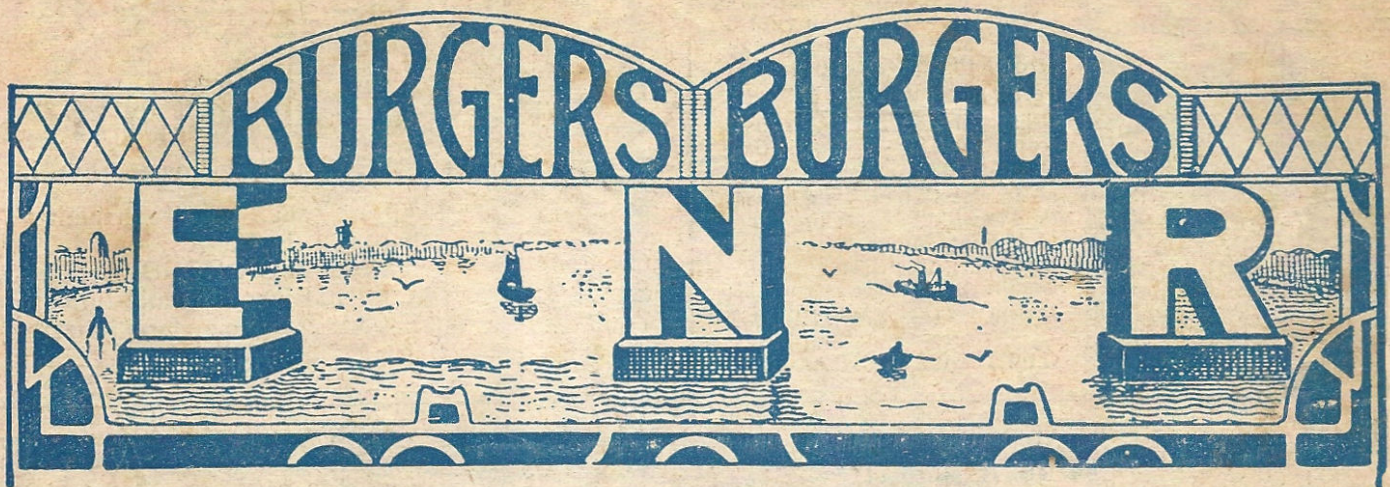
schurk Manning 20,000 pond sterling doen uitkeeren; dit is de helft van het bedrag, dat hij mij van vroeger nog schuldig is. Overigens heb ik u, naar aanleiding van uw mededeeling in de couranten een grooten dienst bewezen en kunt u nu aan Zijne Majesteit den koning, dat u één van de valsche Rafflessen gearresteerd hebt en bijna zelf, als echte Raffles, in de gevangenis geraakt waart.

En hiermede verblijf ik als steeds de vriend van uw verloftijd:

Professor Conte, alias
JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (No. 85) bevat:

DE VERKIEZINGSTRUC.

NOBLESSE OBLIGE.

Alleen aan onzen naam
zijn wij VERPLICHT
Burgers E.N.R. te doen
zijn wat het inderdaad
ook is, nl.

EEN
KONINKLIJK RIJWIEL